

Esports i especulació se citen a València

>> Països Catalans 6

Les obres del Nou Mestalla s'han vist afectades per la crisi immobiliària, però continuen sent un apetitós pastís especulatiu

Decréixer, per a què?

El decreixement és una alternativa al model econòmic actual o només una teoria per fer-lo més suportable?

"No hi ha creixement infinit possible en un planeta finit". Aquesta premissa és compartida per bona part de l'esquerra catalana actualment. La preocupació pel malbaratament dels recursos, sumada a la fi anunciada de l'era dels combustibles fòssils, ha fet sorgir noves reflexions per tal de fer front a l'escenari de futur que es dibuixa. Una de les propostes que ha obtingut més ressò és la Teoria del Decreixement, que posa l'accent en la necessitat de respectar el medi i de canviar els actuals models productius i de consum. Però aquesta

L'ACCENT ens fem ressò de la Tro-

bada dels Moviments Socials que va tenir com a plantejament central la necessitat de decreixer, proposem algunes lectures a l'entorn d'aquestes propostes i entrevistem Iván Gordillo, del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Gordillo es mostra crític amb la Teoria del Decreixement, ja que considera que és insuficient en l'abast de les mesures que proposa i tímid a l'hora d'assenyalar els responsables. Per ell, "el model que pugui satisfer les necessitats humanes indispensables passa per batre abans al capitalisme".

>>En Profunditat 8 i 9

El decreixement és una alternativa real a la societat de consum?

L'independentisme gallec avança cap a la unitat

>> Internacional 11

SUMARI

Divisió al Partit Popular de les Illes

El Partit Popular de les Illes va tancar el seu congrés amb una gran divisió entre els partidaris de Rosa Estaràs, la candidata oficial, i Carlos Delgado, representant de la branca més espanyolista del partit. S'hi suma, així, a la divisió que ja ha viscut el PP principalment amb la recent elecció d'Àlicia Sánchez Camacho.

>> Països Catalans 4

El genocidi franquista a València

El Fòrum per la Memòria del País Valencià ha presentat recentment el llibre *El Genocidi: Franquista a València*, que recull les seues investigacions sobre les fosses comunes del cementiri principal de la capital del Túria. En aquest número, L'ACCENT entrevistem l'Ólarel Nerdéfel, membre del Fòrum, per parlar-ne.

>> Contraportada 16

PUNT DE MIRA

65 hores

RAMON USALL LLEIDA

"Voleu canviar la Xina, i el que acabarà passant és que la Xina us canviarà a vosaltres". Són les paraules profètiques d'un economista crític i desconegut, però amb molt sentit comú. La Xina ja ens ha començat a canviar, mireu sinó el disbarat de proposta que el Consell Europeu s'ha entestat en aprovar i que, com una màquina del temps, ens torna als pitjors moments del segle XIX. Resulta paradoxal que els qui treballen menys siguin els qui ens proposin treballar 65 hores setmanals. 65 hores!

Descansant el cap de setmana, aquest disbarat de les 65 hores vol dir que haurem de fer una jornada laboral de 13 hores al dia. Descansant només el diumenge, una jornada de gairebé 11 hores. Sense descansar cap dia, que suposo que aquests nous esclavistes és el que volen, la jornada seria de més de 9 hores. En fi, que tornem a les catacumbes, a un règim laboral draconiana i salvatge, a l'explotació pura i dura...

L'existència de la Unió Soviètica i del socialisme real va ser sempre una amenaça pels regents de l'Europa capitalista, però un gran avantatge per la seva classe treballadora. L'amença del comunisme, l'ombra del qual s'allargava per mig continent, propicià que el capitalisme europeu occidental, per frenar qualsevol temptació revolucionària dels seus treballadors i treballadores, concedís nombrosos avenços socials que milloraren notablement les seves condicions de vida. Coses tan evidents com les vacances pagades o la sanitat i l'educació universals i gratuïtes s'assoliren i es consolidaren gràcies a l'existència d'un socialisme real que feia que el capitalisme europeu veïés les orelles al llop. Millor fer certes concessions que no pas perdre-ho tot per avarícia, deuriem pensar...

La caiguda del socialisme real va aplanar el camí als capitalistes avaricosos que havien fet les concessions a contracor. Perduda la batalla ideològica, l'esquerra estava desorientada i no sabia ni tan sols argumentar que els treballadors i les treballadores de l'Europa occidental vivíem com vivíem gràcies, en part, a l'esforç dels qui, amb virtuts però també amb molts defectes, intentaren construir el socialisme. L'orgia liberal desfermada amb la caiguda de l'URSS té barra lliure.

La Xina, regida per un partit que és diu comunista, és avui l'exponent més eloqüent del capitalisme salvatge. Jornades laborals inacabables, salaris de misèria, condicions de sobreexplotació, sindicalisme inexistent, salubritat nul·la... Diuen molts economistes que per a la indústria xinesa els salaris són element poc destacable, un factor que no arriba ni a l'1% del preu del producte...

Molt parlar de voler canviar la Xina [bé, de canviar el nom del partit al poder, deuriem parlar] i ara resulta que és la Xina qui ens canviarà a nosaltres. Per competir-hi hem de treballar les mateixes hores que ells, contaminar com ells, cobrar com ells, no protestar com ells... En definitiva, hem de tornar a les condicions laborals del segle XIX i viure explotats que com a treballadors és el que ens toca.

Si la seva màquina del temps ens vol dur als pitjors anys de l'explotació, que tingui molt present que ens hi durà amb totes les conseqüències. I brandarem de nou Marx, el seu manifest i el combat per l'alliberament de la classe treballadora. En resum, que brandarem de nou el seu fantasma. Que s'ho pensin, doncs, abans de tornar-nos a l'esclavitud!

COL·LABORACIÓ COMITÈ DE SUPORT A CARLOS CELA DE CATALUNYA

23 de juliol, mig any sense Carlos Cela

El Comitè de Suport a Carlos Cela de Catalunya fa una crida a la solidaritat activa de tots els col·lectius i persones individuals de cara a trencar el mur de silenci i l'aïllament que pateix el nostre company des de fa sis mesos. El proper 23 de juliol, i fins a final de mes, entre totes fem saber a la Direcció de la presó de Valdemoro i a Institucions Penitenciàries l'exigència que posin en llibertat immediatament a en Carlos. Fem-ho enviant un fax, telegrama o una carta. Pengeguem cartons, feu pintades o un mural al vostre barri o poble. També podeu escriure'l directament a la presó de Madrid III - Valdemoro. Dubtem que li arribi, però almenys que els carcellers se'n assabentin que no està sol.

A en Carlos, el detingueren per ordre de l'Audiència Nacional espanyola sota la legislació antiterrorista fa just mig any. Restà incomunicat, sense dret a la defensa i li decretaren presó incondicional. Acusació? Cap en concret, només que forma part d'una suposada, grotesca i mai provada xarxa de finançament -deien- dels GRAPO. L'única raó: ser germà de dos presos polítics, un del GRAPO i l'altre del PCE(r). Pres per solidaritzar-se amb els seus germans. Per acabar de reblar el clau els mitjans de comunicació del sistema aboquen una pluja

de calúmnies contra ell i els seus. Tracten a la seva família de "família terrorista"... La seva detenció cal contextualitzar-la enmig d'una operació contra la solidaritat amb els presos i preses antifeixistes. Els detinguts en aquella operació, ara fa mig any, foren

cinc: Luis Fernández, a Vigo (Galiza); Fernan Rodríguez, Ortuella (Euskal Herria); Erlantz Cantabrana, Gasteiz (Euskal Herria); Juan Manuel Olarieta (Madrid) i Carlos Cela, A Corunha (Galiza). Tots ells amb una llarga trajectòria antirepressiva a l'Associació de Familiars i Amics dels Presos Polítics (AFAPP) i després a Socors Roig Internacional (SRI). Luis Fernández, paraplègic des del 1980 quan la Guàrdia Civil el va trossejar per l'esquena no va arribar a trepitjar la presó per la seva condició de minusvàlid. Es troba en llibertat provisional sota una

finança de 12.000 €. Com Olarieta -advocat- que va sortir en llibertat provisional el passat mes de maig.

Carlos va començar des de finals dels anys 90 i fins no fa gaire amb nosaltres aquí a Catalunya, compartint lluites. Per això des de diversos àmbits i col·lectius, gent que hem viscut amb ells diversos compromisos ens hem constituït en comitè per contribuir a trobar suports i arrencar la seva llibertat. Estem coordinats amb altres col·lectius d'arreu, en especial el comitè de Galiza, que està desenvolupant una intensa campanya.

Romanen a presó Erlantz, Fernan i Carlos. A tots tres els ha estat denegada reiteradament les diverses peticions de llibertat presentades pels seus advocats. A Carlos, a més, recentment li han restringit tots els seus drets penitenciàries com ara rebre visites de

l'exterior sent denegades una a una per considerar-les "potencialment perilloses" per a la seguretat del centre. Li han restringit, així mateix, la possibilitat de realitzar activitats. Intenten mantenir-lo el màxim d'aïllat; això sense comptar amb els diversos cops que ha hagut d'anar a una cel·la d'aïllament per plantar cara als carcellers. A primers de maig, el nostre company va fer una vaga de fam, durant quinze dies, per fer patent la seva protesta contra els abusos que rep a la presó. Sembla prou obvi que la direcció de la presó pretén passar factura a la seva plantada i dignitat. No ho podem permetre això!

Ara que fa mig any que és a la presó sense cap prova, hem de fer presó perquè surti en llibertat, exigir que li sigui aixecada tota restricció de moviments a la presó i es posi fi al seu aïllament. El seu càstig és un càstig al conjunt del moviment solidari i antirepressiu.

Des del comitè de suport hem pres la iniciativa de realitzar el proper 23 de juliol una campanya destinada a trencar el silenci i fer saber a Institucions Penitenciàries que Carlos gaudeix de la nostra solidaritat.

MÉS INFO:
COMITESUPORTCARLOS@KASALET.ORG
HTTP://CARLOSIVREAGORA.BLOGALIZA.ORG

PPCC@LACCENT.CAT

LA CARTA DELS LECTORS I LECTORES

Reflexions sobre la PDD

El problema de la PDD és de caràcter polític. Des d'un principi s'ha desfigurat i no s'ha parlat clar ni s'ha definit bé el nom de la PDD. Això no passaria si en lloc de dir-se així des d'un principi s'hagués anomenat, tal i com ara es presenten, Plataforma pel Dret d'Autodeterminació. Mentre el 18-F això era més clar i va sortir més gent al carrer - perquè tothom creia que anava pel dret a l'autodeterminació, i perquè es deia també "Som una nació". I això sabent que parlem de mínims, perquè el dret a l'autodeterminació no deixa de ser un simple "dret"

que podrien incomplir com ha succeït al Sàhara, on després de 34 anys, amb intervenció de l'ONU inclosa, encara pateixen l'ocupació, la colonització, la repressió i l'opressió militar. Contrastem amb la manifestació de l'1-D, amb tots els partits professionals parlamentaris fent costat i altres "figurants" a títol personal: no es continuà la reivindicació, es transformà, es confongué a molta gent amb l'eslògan "Pel dret a decidir les infraestructures" que sembla voler fer el joc als partits autonomistes. Nosaltres no tenim perquè defensar l'estatut *cepillado*

a qui la sobirania popular no va donar el seu suport. Entre els abstencionistes, els "No", els vots nuls i els vots en blanc van sumar el 68%. Ni els mateixos polítics professionals van dir res per defensar el que va votar el 90% del Parlament, i que amb les promeses, enganys i mentides que va proclamar i reiterar en ZP van modificar. Cal comprendre que el sistema polític i la seva classe dominant, capitalista i espanyolista, i el seu marc polític i jurídic tenen un sostre. No ens toca a nosaltres fer costat als partits que van acceptar la "ribotada", i ara ploren perquè el Tribunal Constitucional no els el tornin a retallar (...) No tenim res més a

fer, ni cap altra sortida que no sigui conquerir la independència. De manera participativa, directa i total; de baix a dalt, sense la dominació d'una classe social capitalista, imperialista ni burgesa; de manera autogestionària i assembleària, per molt que els foti a alguns. Això sí que és democràcia popular, i per això hem de lluitar, combatre i no caure en les seves trampes, enganys i paranys de tot tipus que ens posen i ens posaran. Fins a la victòria final, ni un pas enrere!

Joan Sánchez i Bolet
(subscriber)

L'ACCENT

Número 135. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València **Redacció Barcelona:** Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona **Adreça electrònica:** ppcc@laccent.cat **Subscripcions:** 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 15 **Publicació:** 616 07 33 38 **Consell de Redacció, Coordinació:** Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. **Països Catalans:** Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habel, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa. **Opinió:** Miquel Teran. **Economia:** Alex Timisnietzky. **Internacional:** Ausias Altiminyana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobo. **Correcció:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbonell, Roger Ferriols. **Distribució:** Guillem Romero Senent. **Han col·laborat en aquest número:** Marc Artiga, Eduard Giménez, Torneu Martí, Aurora Mora

MARC ARTIGA I GALINDO

COL·LABORACIÓ

Manifest contra la diversitat lingüística

Últimament, els atacs del nacionalisme espanyol són tan seguits i sonats que arriben a sobreposar-se. La victòria de la selecció estatal de futbol ha produït tal exaltació espanyolista, que un nou manifest en contra de la diversitat lingüística ha passat gairebé inadvertit. Tanmateix, cec que és útil aturar-se un moment a valorar què diu aquest Manifesto por una lengua común (que contra el que es podria pensar, no es refereix a l'esperanto o l'anglès, sinó al castellà).

"Totes les llengües que es parlen a l'Estat són igualment espanyoles (...)" el català és espanyol? I el que es parla a Biarritz i al Vallespir, són català i basc "francesos"? El català és una llengua francesa, espanyola i italiana "alhora"? Quin disbarat! És catalana i prou.

"(...) Però només una d'elles és comuna a tots (...)" Per milions de persones a l'Estat espanyol (milions!) la "seva" llengua és una altra. Ni és comuna a tots els habitants de l'Estat ni és l'únic estat on es parla. Per què tantes ganes d'equiparar dues coses diferents? D'altra banda, el dia que tots parlem anglès i esdevingui llengua coneguda per a tothom, faran un altre manifest i el defensaran tan aferrissadament per què és "comuna"?

"Només una d'elles -el castellà- gaudeix del deure constitucional de ser coneguda i de la presumpció consegüent que tots la coneixen. És a dir, hi ha una asimetria que no implica injustícia de cap mena." Molt bé! Han descobert una asimetria en els drets i deures lingüístics que no suposa cap injustícia; que ens ho expliquin. Ni a la Constitució espanyola ni a l'Estatut es declara l'obligació de conèixer el català. El castellà, en canvi, sí. Asimetria sense injustícia. Perfecte.

"Comptar amb una llengua política comuna és una gran riquesa per a la democràcia, encara més si es tracta d'una llengua amb tant arrelament històric en tot el país i amb tanta vigència en el món sencer com el castellà". Aquí mostren la seva prepotència i prejudicis; com si la resta de llengües no fossin igualment respectables, amb una història igualment preciosa. A més, l'argument els surt al revés: precisament perquè el castellà el parla tanta gent no li cal protecció. Precisament perquè el català no el parla tanta gent necessita protecció. Traient pitrera se'ls veu el llautó.

"És lògic suposar que sempre hi haurà molts ciutadans que preferixin desenvolupar la seva vida quotidiana i professional en castellà, tan sols coneixent la llengua autònoma suficientment per a viure cortesament amb els altres [?]? i gaudir en la mesura del possible de les seves manifestacions culturals." Si saps dir "bon dia" ja saps tot el català que cal; sobretot, no cal que t'esforcis a poder mantenir una conversa -això és només per autòctons- i ni tan sols per a tots!

"Decretar la llengua autònoma com a vehicle exclusiu i primordial d'educació o de relacions amb l'administració pública són imposicions abusives que afecten especialment les possibilitats laborals o socials dels més desfavorits, retallant les seves alternatives i la seva mobilitat." Ara intenten fer veure que són d'esquerres! Com si el fet de només conèixer el castellà ofereix més possibilitats a la gent desfavorida; com si el desconeixement de la llengua catalana fos un avantatge per a les classes baixes; es nota que són "intel·lectuals" que valoren el saber per sobre la ideologia.

Bé, aquestes són les "premisses" que posen, i a partir de les quals dedueixen les seves tesis: que el castellà és l'única llengua que cal suposar a qualsevol habitant de l'Estat, i que, per tant, tot ha d'estar com a mínim i, si pot ser,

"només" en castellà: educació, administració, rètols, política...

Suporto que aquests enemics de la diversitat lingüística no s'han preguntat perquè malgrat totes aquestes "injustícies i imposicions" el català cada cop es parla menys... evidentment, això no interessa. Ells es curen en salut dient que "són els ciutadans els qui tenen drets lingüístics, no els territoris ni molt menys les llengües". Així sí una llengua mor, mala sort; ella no te dret a existir. Allò important són els drets dels individus, concretament dels castellanoparlants, és clar. Dels drets dels catalanoparlants no en diuen res. Ni nosaltres ni la nostra llengua no tenim drets, només ells i la seva. Asimetria sense injustícia. Fantàstic.

Qui creia que amb la mort de Franco s'acabaria la persecució lingüística es va equivocar de totes, totes. L'aniquilació premeditada va començar amb la censura i traducció d'obres del segle XVI i segueix plenament vigent avui dia. Volen assassinar la nostra llengua, d'això no us n'ha de quedar cap dubte. Nosaltres caldrà que ens defendem amb la nostra millor arma, aquella que ha suportat segles i segles d'opressió i d'injustícies: usem el català.

FULLEJANT LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM

Deu anys sense l'Egin

La matinada del 15 de juliol de l'any 2000, desenes d'agents de la policia espanyola entraven a la rotativa del diari basc *Egin* i en tancaven les portes. També tancaven *Egin* Irratia, l'emissora de ràdio associada al diari. Deu anys després, qui n'era director, Xabier Salutregi, és a la presó complint una condemna de dotze anys per pertinença a banda armada. Les proves: ser director del diari. També complex deu anys de presó la subdirectora, Teresa Toda. Onze directius més han estat condemnats i empresonats per formar part d'*Egin*. Però tot i la clausura i els empresonaments, ni la justícia ni els polítics de Madrid han pogut impedir que nasqués un relleu: *Gara*, que continua informant diàriament els lectors d'Euskal Herria sobre l'actualitat.

En un article recent al *Diari de Balears*, Iñaki Iriondo, antic redactor d'*Egin* i actual de *Gara*, recorda-

va que el periòdic clausurat era un "diari amb les mateixes seccions que qualsevol altre, però que informava des d'un punt de vista basc i d'esquerres, per donar veu als qui gairebé mai no en tenen". L'execució de l'ordre judicial aquell 15 de juliol va deixar orfes, comunicativament parlant, desenes de milers de basques i bascos.

Però aquell tancament també ens va deixar orfes a una bona pila de catalanes i catalans. Precisament, el grup de persones que vam impulsar l'ACCENT, érem lectors habituals de l'*Egin*. La generació que vam començar a militar a mitjans dels anys noranta ens vam trobar amb un panorama comunicatiu català pràcticament desert de veus alternatives. I havíem de recórrer a la premsa d'altres nacions per llegir anàlisis des d'una perspectiva que compartíem en bona part. I *Egin* era una dels nostres refe-

rents imprescindibles. Van ser exemples com l'*Egin* o els diaris comunistes italians que ens van animar a emprendre el projecte comunicatiu de l'ACCENT, que amb els seus cinc anys de vida ha començat a caminar i que encara li queda molt recorregut per anar creixent.

És per això que nosaltres també vam sentir com una agressió el tancament d'*Egin*. I és per això també que ens sentim compromesos amb informar de manera honesta i crítica els lectors dels Països Catalans sobre l'actualitat del país que retratava l'*Egin* i que continua retratant el *Gara*.

EDITORIAL

Una humiliació silenciosa

El 7 de juliol l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO) va anunciar la inscripció de 27 nous elements culturals i naturals a la llista de patrimoni de la humanitat. Entre aquests hi ha tretze fortificacions planificades per Sébastien le Pestre, marquès de Vauban, realitzades amb la voluntat d'assegurar el manteniment a l'Estat francès de les nacions assimilades. Entre les fortificacions n'hi ha dues en territori català: Montlluís (la Cerdanya) i Vilafranca (el Conflent) una mostra de la "gran" obra de Vauban a la Catalunya Nord i símbol del genocidi contra la resistència antifrancesca els anys posteriors al Tractat dels Pirineus.

La inclusió de l'obra de Vauban al Patrimoni de la Humanitat permet diverses lectures. La primera és la devaluació d'aquest tipus de reconeixement quan es glorifica a un "humanista i avançat al seu temps" per dissenyar unes fortificacions que "evitaven el màxim número de morts". Es tractava evidentment d'evitar les morts dels ocupants mentre que les revoltes dels catalans eren esclafades amb gran èxit. Salvant totes les distàncies algú es plantejaria glorificar als dissenyadors dels camps de concentració nazis per "l'efectivitat" a l'hora d'eliminar jueus? Evidentment que no.

La segona lectura és el manteniment del mite de "l'Estat dels drets de l'home". De nou l'Estat francès consagra el seu genocidi lingüístic i cultural a nivell internacional. I ho fa amb el silenci -en el millor dels casos- o directament la complicitat de la classe política i la denominada 'societat civil' d'ambdues bandes del Pirineu. Enmig d'aquesta situació el col·lectiu No a Vauban a l'UNESCO ha intentat explicar la realitat d'aquesta "apologia del genocidi".

Es tracta de nou d'una humiliació -silenciosa- pels Països Catalans. Una humiliació que ens hauria de recordar que l'ocupació i la divisió del nostre país es va iniciar ja fa 349 anys.

PP balear: congrés tancat amb importants diferències

GUILLEM COLOM PALMA

El PP de les Illes va tancar el seu congrés amb una gran divisió entre els partidaris de Rosa Estaràs, la candidata oficial, i Carlos Delgado, representant de la branca més espanyolista del partit.

Rosa Estaràs va guanyar el darrer congrés amb un 66% dels vots dels compromissaris, i Carlos Delgado amb un 33%, quan no s'esperava que passés del 15%. Aquest resultat ha estat molt dolent en un partit acostumat als congressos amb un únic candidat: en els més de 25 anys d'història del PP balear, només una vegada, l'any 1999, es varen presentar dues candidatures. Amb tot, aquella vegada en Matas va guanyar per moltíssima més diferència que Estaràs ara.

La situació d'Estaràs era molt bona per triomfar i acabar amb les crítiques, però el resultat de Delgado i l'abstenció d'un elevat nombre de compromissaris li han restat molta legitimitat. Estaràs, de fet, era la candidata natural: la successora que Matas deixà i, a més, tenia el suport de l'aparell del partit a Palma i Madrid. Tot i això, la branca més antiga-

Rosa Estaràs amb membres del PP de Manacor

es agrupacions locals el criticaven per populista. La branca més regionalista del partit, majoritàriament de la part forana, li retreia que "discutir aquest tema, al segle XXI ens pareix ridícul".

L'altre proposta estrella de Delgado era la derogació del Decret de mínims a l'educació, de manera que els pares i mares poguessin elegir la llengua d'escolarització dels seus fills. Aquesta mesura fou rebutjada per la comunitat educativa per la impossibilitat

d'aplicar-se de manera racional. Així mateix, el sindicat STE-i i l'Obra Cultural Balear el rebutjaren per ser un model segregacionista.

El futur

Malgrat els partidaris de Delgado afirmen tenir un enorme suport en el partit, cal tenir en compte que l'elevada abstenció i el vot de càstig afavoriren molt al batle de Calvià. Rosa Estaràs, ja presidenta del partit, va con-

vidar Delgado a l'executiva, però aquest va posar com a condicions l'acceptació dels punts sobre la llengua. La nova vicesecretària del partit, Catalina Cirer, va afirmar que "l'actual direcció no accepta cap condició". Per tant, el que falta veure ara és l'orientació que agafarà el PP de les Illes, quan ja sabem que l'única manera de tornar al poder és intentar pactar amb UM, partit que sempre rep grans crítiques del sector afí a Delgado.

OPINIÓ

El congrés dels perdedors

TOMEU MARTÍ I FLORIT PALMA

És difícil trobar unes votacions en l'àmbit de la política on es pugui dir que tothom ha perdut. Aquest és el cas del darrer congrés del PP de les Illes Balears. Els *mass media* locals han passat massa per sobre dels resultats de l'elecció de presidenta dels conservadors il·lencs.

Arrodonint les xifres, dels 1.700 compromissaris, 800 varen votar Rosa Estaràs, que representava l'ala dreta del partit. 400 varen votar Carlos Delgado, que representava l'ultradreta xenòfoba anticatalana. Això vol dir que hi va haver uns 500 compromissaris (persones que s'havien compromès a participar en el congrés) que no donaren suport a cap dels dos candidats.

Les conclusions que podem extreure de tot plegat és que Estaràs dirigit un partit del qual no té ni la meitat dels suports dels seus representants. Amb un equip de gent, recordem-ho, amb important presència de persones molt properes a l'anterior president (Matas) i moltes persones imputades per delictes relacionats amb la corrupció. Delgado, amb la seva espectacular derrota (hi va haver més congressistes que s'estimaren més no votar que els que ho feren pel batle de Calvià) demostra que l'anticatalanisme és minoritari, fins i tot en el PP.

El partit conservador i nacionalista espanyol no ha tancat la crisi que viu des de l'esclat del cas Andratx, al qual varen seguir una dotzena (de moment) més de casos de corrupció i dues derrotes electorals.

“Les reclamacions de Delgado se centren en realitzar un referèndum per canviar la denominació de la llengua”

talista del partit, inspirada en el PP valencià, va decidir presentar un candidat, Carlos Delgado, l'actual batle de Calvià, que va centrar les seves propostes en la situació de la llengua catalana.

Populisme i acientifisme

L'actual batle de Calvià representa la part més extremista del partit, la que critica la suposada tebior de l'actual direcció cap a UM. Les seves reclamacions se centren en la realització d'un referèndum entre la població il·lenca per canviar el nom de la llengua pròpia a l'estatut, ja que Delgado afirma que els il·lencs no parlen català, sinó balear, en les modalitats mallorquina, menorquina, eivissenca i formenterenc. Aquesta idea va ser molt criticada, fins i tot en el PP, on algu-

5 i 6 de juliol: el PP del Principat viu un Congrés mogut

ABEL CALDERA BERGA

El lideratge del PP a Catalunya ha portat sempre incorporat un aire d'instabilitat. Les lleialtats personals han configurat un seguit de grups interns que han lluitat, congrés rere congrés, per fer-se amb la direcció del partit, especialment des que Jordi Pujol va demanar el cap de Vidal-Quadras com a contrapartida al Pacte del Majèstic.

La sortida de Piqué i la marginació del seu segon, Francesc Vendrell, va suposar l'accés interí al lideratge de Daniel Sirera, un líder de perfil tou, amb mancances dialèctiques i de connexió amb l'aparell, però sense una adscripció clàssica definida.

En aquest congrés, Sirera comptà amb la competència d'una candidatura clàssica com és la d'Albert Fernández Díaz. Tot i així, la sorpresa la donà la imprevisible Montserrat Nebreira. Fitxada per Josep Piqué, no va mar-

xar del partit amb el vilanoví, sinó que alimentà la seva imatge d'indomable. Les seves connexions polítiques i una ambició de poder mai dissimulada han definit la seva trajectòria. I en el seu primer pas, l'assalt al poder del partit, va aconseguir els avals suficients contra tot pronòstic.

La direcció estatal del partit, en un intent de pacificar taxativament els conflictes territorials, intentà imposar una candidatura única personificada en la persona d'Alicia Sánchez Camacho, ubicada en el sector moderat del PP. No en va, Sánchez Camacho fou una de les redactores de la ponència política que propugnava no excloure pactes amb CIU i PNB i que suposà la sortida de Maria San Gil del partit.

Aquesta imposició fou acceptada per Sirera i Fernández Díaz, però no per Nebreira, que mantingué la seva candidatura. Així, el xoc de trens entre Sánchez Camacho i Nebreira se-

Alicia Sánchez Camacho fent campanya per Palamós

saldà amb una ajustada victòria de la primera, per només el 56,72% dels vots. Davant aquest resultat, Nebreira, amb un 43,28% dels vots, es va

presentar amb la guanyadora moral del Congrés, afirmant que amb ella neix el PP de Catalunya. El conflicte, doncs, continua obert.

El català continua perdent en tots els àmbits comunicatius

A Internet i televisió una tercera part dels usuaris consumeixen oferta en català

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

La llengua majoritària en tots els espais de consum comunicatiu la llengua catalana surt perdedora davant del castellà. Aquesta constatació és vàlida per a tots els territoris i tipologies de mitjans als Països Catalans, segons les dades de la segona onada del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura (que trimestralment radiografia el país a través de 48.000 enquestes).

La dada de ben segur que no sorprèn a ningú. I és que tot i que l'oferta en català ha crescut qualitativament i quantitativament els darrers anys, la potència del mercat en castellà es fa molt difícil de contrarestar des dels mitjans en llengua catalana. Tot i això, en el conjunt dels Països Catalans, un 35,1% dels espectadors veuen habitualment televisió en català, i un 30,9% dels internautes acostumen a visitar pàgines en la llengua del país. També la ràdio obté una xifra significativa, ja que el 27,3% dels oients escolten programes en català. La pitjor dada se l'emporta la premsa diària, que en català només és capaç d'arribar a un 17% dels lectors.

El País Valencià: desert per a la llengua pròpia

L'estudi del Baròmetre mostra un panorama especialment desolat al País Valencià, ja que els consums en català no arriben al 10% en cap tipologia (diaris: 0,4%; revistes: 2,6%; ràdio: 4,4%; Internet: 5,2%). L'única que se salva d'aquest desert comunicatiu per al català és la televisió, perquè gràcies a Canal 9, Punt 2, TV3 i algunes televisions locals, hi ha un 23,6% dels telespectadors que afrimen que miren de manera habitual programes en català.

Els consumidors de mitjans en català a les Illes no són majoria, però milloren la dada valenciana. Així, tot i que en premsa diària en català hi ha molt pocs lectors (de l'oferta il·lenca només el Diari de Balears, amb 18.000 lectors, és en català), els que llegeixen revistes en català són el 21,5%, d'oients radiofònics són l'11,6% i els telespectadors sumen el 14,1%. La millor dada la trobem en els usuaris d'Internet, ja que el 23,4% es connecta de

Slavador Cardús, director científic de l'estudi, durant la presentació

manera habitual a pàgines en català.

Les millors dades les trobem al Principat, tot i que en cap cas la llengua majoritària habitual de consum comunicatiu és el català. Malgrat això, en la televisió, el 46,1% dels enquestats diuen que la llengua dels programes que veuen habitualment és el català, i el

dels lectors de diaris, un 26,1% ho són de premsa mixta, és a dir, escrita en dues llengües (majoritàriament castellà i català). Aquests diaris són sobretot els gratuïts que es distribueixen a les grans ciutats. Tot i que aquests periòdics aporten lectors en llengua catalana, qualsevol persona que els hagi fullejat sap prou bé el desequilibri enorme a favor del castellà que hi ha a les seves pàgines.

Augment de l'oferta i la qualitat en català

L'augment de l'oferta i la qualitat dels mitjans en català a què ens referíem al principi s'ha produït, sobretot, en el camp de les revistes temàtiques, en Internet i en la ràdio privada al Principat. Pel que fa a les revistes, és significatiu el salt que ha fet l'APPEC (l'associació que agrupa les publicacions periòdiques en català) dels 14 associats l'any 1983 als 150 actuals. L'augment ha estat principalment gràcies a la creació de noves capçaleres els darrers 10 o 15 anys sobre temes especialitzats. A més, la major part d'elles han nascut ja com a projectes professionalitzats. Algunes han aconseguit esdevenir referents del sector on s'adrecen, com per exemple *Descobrir Catalunya* (turisme), *Cupatges* (vicultura) o les diverses revistes del Grup Enderrock (pop-rock, jazz i músiques d'arrel). És especialment rellevant, de les revistes associades a l'APPEC, l'impacte que ha aconseguit *Sàpiens*, ja que aquesta revista divulgativa d'història ha aconseguit situar-se amb 88.000 lectors com la sisena revista mensual més llegida al Principat de Catalunya. Pel que fa a les revistes setmanals, només trobem

en el rànquing de les vint més llegendes publicacions de caràcter comarcal o local com *La Fura*, *El Tot Mataró* o *Capgròs*. A les Illes, només un setmanari en català, *Felanitx*, se situa entre els 15 més llegits.

En ràdio, l'èxit de RAC1 (246.000 oients diaris segons el Baròmetre) i també de ràdio-fòrmules que ja

"Als Països Catalans, un 35,1% dels espectadors veuen habitualment televisió en català, i un 30,9% dels internautes acostumen a visitar pàgines en la llengua del país"

tenen més anys com FlaixFM i Flaixbac, han permès que els oients en català hagin anat en augment els darrers anys. Però, de nou, aquest augment l'hem de circumscriure, especialment, al Principat.

Aquests percentatges es mantenen més o menys estables des de fa anys. Només unes polítiques clares dels diversos governs autonòmics que apostin per la promoció dels mitjans en llengua catalana podran anar canviant la tendència, que és especialment preocupant en amplis territoris dels Països Catalans.

L'APUNT

250.000 valencians més es poden quedar sense TV3

Malgrat que les dades de consum de comunicació en català no són gens esperançadores des de la Generalitat valenciana sembla que es tinguin l'objectiu de reduir-les encara més. Des de l'executiu de Francisco Camps s'ha llançat un altre torpede a les emissions de Televisió de Catalunya (TVC) al País Valencià. En aquest sentit el passat 9 de juliol es va fer públic una sentència "d'immediata execució" per permetre el tancament dels repetidors d'Alginet (la Ribera Alta) i la Llosa de Ranes (la Costera). En el primer cas es dona cobertura potencial a uns 180.000 habitants el 30% de la comarca utilitza el repetidor de la Safor - mentre que a la Costera es podria deixar la totalitat dels seus 70.000 habitants sense accés als canals de TVC. Malgrat que la Fundació Ramon Muntaner -vinculada a Acció Cultural del País Valencià (ACPV) i propietària dels repetidors- presentarà recurs en cap cas pot suspendre la decisió. La clausura es pot efectuar des del dissabte 19 de juliol en qualsevol moment. D'aquesta manera, si s'executa la sentència, es tancaria el tercer repetidor al País Valencià després de la clausura del de la Carrasqueta (l'Alicantí) el passat desembre.

mateix succeeix amb el 44,6% dels internautes, el 43,2% dels oients de ràdio i el 35,4% dels lectors de revistes. De nou, és la premsa diària qui s'emporta unes dades més negatives, tot i que els lectors en català arriben al 27,5%. Això és gràcies a l'edició en català d'*El Periòdic* (338.000 lectors, darrere del 411.000 de la versió en castellà), a *El Punt* (149.000 lectors sumant totes les edicions locals) i a l'*Avui* (117.000 lectors), a més de tots els diaris locals existents en llengua catalana, que són majoria fora de Barcelona. També és rellevant que

La prolongació de Blasco Ibañez noquejada per la crisi

Salvem el Cabanyal assegura que el projecte no té cap viabilitat econòmica després de la retirada de les empreses privades

A. GINÉS I SÀNCHEZ VALÈNCIA

Quan el març passat el Tribunal Suprem emetia el seu dictamen favorable a la prolongació de laavinguda de Blasco Ibañez fins a la platja, tot desestimant les al·legacions dels veïns i veïnes agrupats entorn la plataforma Salvem el Cabanyal-Canyamelar, semblava que la sort d'aquest barri històric estava sentenciada.

L'Ajuntament de València ha fet oïdes sordes a l'oposició veïnal, que ha protagonitzat una de les pugnes més vives d'aquests anys a la capital del Túria, a través de les iniciatives del Salvem i també d'altres col·lectius i entitats del barri. Són moltes les iniciatives que s'han realitzat per denunciar l'abandonament institucional del barri, la degradació i el projecte especulatiu que hi ha al darrere d'aquesta situació, però el colp més dur que ha rebut Rita Barberà, l'alcaldesa, ha vingut dels seus companys de viatge.

Onze promotores es retiren
L'alegria per la sentència judicial del Tribunal Suprem només ha durat unes poques setmanes, ja que a finals de juny, les onze empreses que formen part de l'accionariat de Cabanyal 2010, la societat promotora, van anunciar que posaven a la venda la totalitat de les seues participacions. Entre aquestes empreses trobem Acciona Infraestructuras SA, Construcciones Villegas SL, Armiñana

Promociones Inmobiliarias, Reyat Urbis SA, Salvador Vila SL, Calviga SAU, Eicisa Grupo Inmobiliario SLU o Urbana Ducat SL. Entre aquestes (totes elles amb unes 1.800 participacions cadascuna) i altres amb participació menor, suposaven el 45% de les accions de Cabanyal 2010. El 55% restant són propietat a parts iguals de l'Ajuntament de València (a través d'AUMSA) i de la Generalitat (a través de l'IVVSA). Però ara, les entitats públiques hauran d'afrontar la compra de les accions de les empreses privades, ja que els mateixos estatuts de Cabanyal 2010 garanteixen a les empreses privades la "recuperació del capital".

Pagar-ho amb diners de la Copa
Per a l'Ajuntament de València, el segon més endeutat de tot l'Estat espanyol, la despesa econòmica que suposa la retirada del capital privat és una càrrega difícil d'assumir. Només una altra mala notícia pels seus projectes li pot donar un cop de mà: la cancel·lació del contracte amb ACM, l'entitat organitzadora de la Copa Amèrica.

Així, la devolució del cànon que en el seu moment va pagar l'Ajuntament (amb l'IVA corresponent) permetran al consistori disposar de 7,3 milions d'euros, que ha anunciat que destinarà a comprar les participacions del Cabanyal 2010. Amb això i els diners que aporte la Generalitat valenciana s'haurien de cobrir

Construcció de gratacels al barri de Nazaret, prop del circuit de Fórmula 1

els 17 milions de capital social que hi havia en mans privades.

Continua la batalla

Malgrat la notícia, l'Ajuntament no ha desistit en les seues intencions, i ara, a més a més, al·lega un nou argument: la retirada del capital privat és, segons ha expressat el regidor d'urbanisme, una prova més que darre del projecte no hi ha cap intenció especulativa. En tot cas, l'Ajuntament insisteix que no pensa fer marxa enrere, com tampoc ho han fet els veïns i veïnes del Cabanyal que s'hi oposen. De fet, ni tan sols després de la sentència adversa del Tribunal Suprem, els veïns van renunciar a la via judicial, i ja han anunciat que acudirán al Constitucional i a la Unió Europea

i, en relació a la retirada del capital privat, la Plataforma Salvem el Cabanyal ha fet públic un comunicat on asseguren que "una vegada més afirmem que els fets van demostrant que l'única solució possible per al desenvolupament del Cabanyal i del front marítim de la ciutat de València és un pla de rehabilitació sense destrucció i amb participació ciutadana". En el mateix comunicat denuncien, a més a més, que "Cabanyal 2010, S.A. mai ha actuat com una empresa gestora de la rehabilitació del Cabanyal perquè no ha promogut cap obra de rehabilitació, al contrari s'ha destacat com una "immobiliària espantosa" utilitzant tècniques de la "camorra napolitana" per extorsionar al veïns".

El crash immobiliari també afecta al València CF

REDACCIÓ VALÈNCIA

El València Club de Futbol no s'escapa del binomi especulació urbanística i esports. Però tampoc escapa de la greu crisi que travessa el sector immobiliari. En aquest sentit en els darrers dies s'ha fet públic que el projecte urbanístic de Mestalla -consistent en substituir l'estadi del club xe per 630 habitatges- també té problemes. Tanmateix des del club s'intentarà superar les dificultats canviant pisos per oficines.

Les obres del Nou Mestalla s'han alentit

Dificultats d'inici

Des del club valencianista es creu que transformar un nombre subs-

tancial d'habitatges de compra per oficines de lloguer pot permetre

que el projecte tingui una sortida millor en aquests moments de cri-

si. Ara bé, les dificultats ja van començar fa temps. I és que en la subhasta d'un dels cinc blocs del projecte la manca d'inversors va obligar a l'anterior president del club, Juan Soler, a aportar 90 milions d'euros. Aquesta quantitat és la que el club considerava "mínima" per tal d'assegurar la construcció de l'estadi que substituïxi el de Mestalla. Precisament en la construcció del nou coliseu valencianista també hi ha problemes. En els darrers dies s'ha fet públic que es deuen les certificacions de l'obra dels mesos de maig i juny i que tan sols s'ha assolit un 20% dels objectius constructius.

BREUS

La Copa Amèrica abandona València

Les incerteses per la demanda judicial entre BMW Oracle (el sindicat nord-americà) i ACM (l'empresa de la Societat Nàutica de Genève) han sigut l'argument principal per a la cancel·lació de l'acord de celebració de la 33a edició de la Copa Amèrica a València.

Amb aquesta notícia, un dels principals arguments promocionals de la ciutat i bandera de la gestió del PP tant al consistori com a la Generalitat s'ha esvaït com un castell de sorra. Paradoxalment, allò que ha permès desviar l'atenció, la celebració d'un Gran Premi de Fórmula 1, és també un dels altres factors que ha conduït a l'abandonament de la Copa Amèrica. I és que les obres del circuit tenen un gran impacte sobre la infraestructura portuària, i això no ha agradat als suïssos (ni tampoc a l'Autoritat Portuària, que s'ha mostrat crítica en algun moment). Val a dir que ACM tampoc no ha mostrat massa interès en superar aquestes traves, ja que, com apunten algunes fonts, ha sigut incapaç de trobar el patrocini necessari per celebrar la competició el 2009, com havia pactat amb les institucions valencianes.

Buscant veïns que paguin el circuit

La nova joia de la corona de València és el circuit urbà de Fórmula 1. A banda del *glamour* que suposa el "circuit" d'aquest esport és evident que la intenció de l'Ajuntament i la Generalitat era la de dur a terme una operació urbanística al Grau de València. Ara bé, la crisi podria provocar que el projecte no es fes realitat. I és que l'operació s'ha convertit en una "quadratura del cercle". D'una banda ha d'esdevenir un barri "únic" projectat pel prestigiós arquitecte Jean Nouvel -el de la Torre Agbar de Barcelona- i del despatx GMP. De l'altra, els constructors hauran d'assumir les càrregues derivades de la construcció del circuit -80 milions d'euros-, del soterrament de les vies del tren i de la descontinuat del darrer tram de l'antic lliat del Túria. Tot plegat repercutirà en el preu d'uns habitatges en un moment en què l'aixeta de les hipoteques està ben tancada... A banda, també hauran de tenir en compte el percentatge d'habitatge protegit. En definitiva, un projecte a la recerca d'uns veïns que puguin pagar-ne el circuit.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ

TRIMESTRAL (12 EUROS)

SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // triueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT

OFICINA

CONTROL

NÚMERO DE COMPTA

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Descontentament general amb les piscines de Sant Feliu de Llobregat

EDUARD GIMÉNEZ SANT FELIU

El dia 2 de maig, el diari *El Far* va sorprendre molts santfeliuencs amb una declaració del regidor de l'àrea de Serveis Personals i de la Via Pública, Josep Lluís Fernández Burgui, on anunciava que: "la piscina descoberta no obriria les portes a l'estiu per una fuga d'aigua que s'havia localitzat. A més, tenint en compte l'època de sequera d'aquelles dates que sotmetia a Sant Feliu de Llobregat a una situació d'excepcionalitat 2, el més prudent era no obrir".

Finalment, els aiguats i la pressió popular van motivar un canvi de posició de l'Ajuntament de Sant Feliu, que va decidir reparar les fugues d'aigua i obrir la piscina, fet que segons fons del consistori ha comportat una retallada de diners de tots els departaments.

Per una altra banda, aquest consistori municipal ja va rebre una allau de crítiques pel desgavell econòmic que va suposar la construcció del complex municipal de piscines (piscina coberta), on per voler inaugurar amb presses les instal·lacions en època electoral, van aparèixer filtracions d'aigua que van suposar un cost afegit 351 milions de les antigues pessetes, que va haver de pagar el consistori amb les arques públiques. No és d'estranyar doncs que les retallades econòmiques, fruit de la mala gestió, s'hagin vist reflectides en les ajudes a les AMPA per preparar les festes de fi de curs, la retallada d'activitats per la Fira, la disminució de suports als organitzadors de les revetlles de Sant Joan, les activitats informatives d'AI-

Obres de la piscina municipal, l'any 2006 // FOTO: Sant Feliu Respon

re Net...

Si ens fixem en les arques municipals, ens trobem que en el darrer mandat d'ICV, els ingressos a les arques municipals van ser de 157,97 euros per habitant de l'Estat i 25,98 euros procedents de la Generalitat. Mentre els ingressos del 2007 han estat de 216,48 i 67,19 euros per habitants de l'Estat i la Generalitat respectivament. De 7,6 milions s'ha passat a 12,1 milions d'euros en cinc anys. També, com denuncia la fede-

ració d'associacions de veïns i veïnes, el rebut de l'IBI ha augmentat molt per sobre de l'IPC, i el cost dels sous de l'estructura política s'ha incrementat en més de 400.000 euros en els darrers cinc anys.

Però les crítiques a les piscines municipals no queden aquí. El 22 d'abril es va crear una associació d'usuaris i usuàries del complex municipal de piscines a causa dels nombrosos problemes derivats de la construcció i la gestió. Aquesta asso-

"Les presses per inaugurar la piscina coberta abans de les eleccions van provocar filtracions d'aigua"

ciació denuncia el menyspreu rebut per part del consistori i dels administradors del complex, que està a mans del Club de Natació Sant Feliu, en expressar les seves queixes. De les reunions amb l'alcalde, el regidor d'esports Joan Grisó i el regidor de Planificació del Territori Xavier Alegre, s'ha pogut saber que no es podran ampliar els vestuaris fins que s'hagin acabat les obres del soterrament per manca d'espai en les actuals instal·lacions. Malgrat ser la piscina pública més cara de tot el Baix Llobregat, els serveis són deficientes, i hi ha molta desinformació en general. L'associació d'usuaris ja compta, però, amb una bústia de suggeriments situada al vestíbul de la piscina.

En vaga de fam per demanar el compliment de la llei

REDACCIÓ BARCELONA

En el moment de tancament de L'ACCENT, Amadeu Caselles porta més de 20 dies en vaga de fam, la segona vaga que emprèn per a reclamar el compliment de la llei en relació a les condemnes que des de fa 22 anys el mantenen empresonat. És precisament per reclamar l'aplicació del límit de compliment màxim de condemna, que és de 20 anys, que va començar la primera vaga de fam el dia 28 d'abril. Aquesta vaga la va finalitzar el passat 10 de maig, quan el director de Quatre Camins li va prometre estudiar les possibilitats que fins ara se li havien negat.

Segons els col·lectius de suport a Amadeu Casellas, a aquest pres no se li concedeixen permisos, ni se li ha aplicat el tercer grau, ni la llibertat condicional malgrat "complir amb els requisits necessaris: evolució positiva, sense causes pendents, tenir tres quartes parts de la condemna complertes sense sancions, amb contracte laboral, garantint un arrelament familiar, etc.". L'excusa que tant el Jutjat de Vigilància Penitenciària com l'Audiència

Provincial de Barcelona utilitzen per negar-li la possibilitat de gaudir d'aquests beneficis és un tancament de la condemna l'any 2002.

Des del 23 de juny, però, i d'acord amb les afirmacions d'Amadeu Caselles segons les quals "la paralització de la vaga estava subjecte a que les promeses del director fossin complertes", el pres va tornar a la vaga de fam, de la qual està a punt de complir un mes sencer. Aquesta vegada la vaga va més enllà i no només pretén reclamar el seu alliberament en virtut dels 22 anys que porta tancat, sinó que també vol denunciar "la impunitat amb la que actua el equip de tractament del Mòdul III de Quatre Camins i el seu director", segons afirma el comunicat del col·lectiu de suport a Amadeu Caselles.

A data de 8 de juliol, els membres del col·lectiu afirmen haver-se entrevistat amb Amadeu Caselles a la infermeria de la presó de Quatre Camins. A banda del fet que, segons sembla, fa més d'una setmana que li amaguen la correspondència, davant la qual cosa el col·lectiu de suport crida a intensificar

Amadeu Caselles està en vaga de fam a Quatre Camins

la solidaritat, hi ha altres elements més preocupants en la situació del pres anarquista. Malgrat haver declarat que estava prenent glucosa, Caselles havia perdut quinze quilograms, i va vincular qualsevol canvi en la vaga de fam a allò que decideixi la jutgessa. Al seu

torn, aquesta s'havia compromès oralment amb el col·lectiu de suport a que dictaria resolució tan aviat com fos possible. D'altra banda, Institucions Penitenciàries necessitaria d'una ordre judicial per subministrar aliments a Caselles, si aquest abandonés la ingestió de glucosa.

ENVIEU-LI EL VOSTRE SUPORT

Amadeu Casellas Ramón
C.P. Quatre Camins
Ap. de Correus 335 08400 Granollers

BREUS

Tancats per denunciar la repressió

Dos militants de l'Assemblea de Joves de Lleida (AJILL) van ser condemnats el passat mes de gener a cinc dies de treballs comunitaris per pintar un mural de la campanya "300 anys d'ocupació". Els joves no van acceptar la pena ja que entenen que es tracta d'una sentència política i per aquest motiu l'hauran de complir en forma d'arrest domiciliari. Els dos primers dies de l'arrest -el 26 i 27 de juliol- els passaran tancats a l'església de Sant Llorenç de la capital del Segrià. Des de l'AJILL ja s'ha programat una concentració de suport, una xerrada sobre la repressió als Països Catalans i un sopar solidari.

Cremen la bandera espanyola de l'Ajuntament

L'assemblea de l'Alt Empordà de Maulets ha reivindicat la crema de la bandera espanyola de l'Ajuntament de Molins del passat 16 de juliol. L'acció la situen en el marc de la campanya solidària amb els 39 catalans que enguany han estat acusats d'injúries a la corona i d'ultratge a la bandera espanyola. En el comunicat on reivindicaven l'acció comparaven aquesta situació amb les mostres "d'anticatalanisme visceral" viscudes en la celebració de la victòria espanyola de l'Eurocopa. Pels Maulets de l'Alt Empordà malgrat entendre que tot se cenyeix a la llibertat d'expressió critiquen la doble vara de mesurar. Mentre ningú ha censurat les mostres d'apologia del règim feixista de Franco que es van realitzar en la "celebració" espanyolista, hi ha dos menors figurencs a l'espera de ser citats per l'Audiència Nacional espanyola per pintades antimonàrquiques.

L'alcalde de Manresa evita el debat sobre la bandera

Josep Camprubí (PSC-PSOE), alcalde de Manresa, va vetar una moció de la CUP per debatre la retirada de la bandera espanyola durant la Festa Major en tractar-se d'una proposta "il·legal". Pel regidor independentista Adam Majó es tracta d'una actitud "molt poc democràtica" ja que evita conèixer el posicionament de cada grup polític en la qüestió. Així mateix, ha recordat que la qüestió s'ha debatut en normalitat a molts altres ajuntaments.

EN PROFUNDITAT

Objectiu: decreixement?

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Estem abocats a un temps de canvis. El motiu: els combustibles fòssils sembla que han iniciat la seva darrera etapa, i amb ells el model productiu actual. Alhora, cada cop hi ha una major coincidència en la necessitat de produir d'una manera ecològicament respectuosa amb el medi.

Davant d'aquesta realitat, des de l'esquerra han sorgit propostes per afrontar la nova etapa. Una de les més innovadores és la Teoria del Decreixement, que posa l'accent en la necessitat de reduir els nostres models de producció i consum per tal de deixar d'agredir el medi.

Precisament, a principis del mes de juliol, 400 persones provinents de diversos moviments socials i orga-

nitzacions d'esquerres dels Països Catalans van participar en la Trobada de Moviments Socials convocada per Temps de Re-voltes. El motiu central a debat: reflexionar, preparar el camí i buscar les eines per posar en marxa el decreixement. L'èxit de participació mostra la preocupació entre la militància d'esquerres pel model productiu actual i l'interès en la proposta decreixentista. Els participants van coincidir en algunes propostes per començar a treballar com la creació d'un banc de recursos de tot tipus per a generar una xarxa autònoma del poder polític per a poder satisfer les necessitats col·lectives i individuals sense dependre del circuit dels diners; elaborar un manual d'autogestió del decreixement, i crear una xarxa de mobilització per

tal d'ajuntar forces en accions d'in-submissió al creixement.

Des de l'esquerra marxista, però, no comparteixen aquestes propostes, ja que consideren que no posen en qüestió la injustícia de l'exploració capitalista. És a dir, que coincideixen amb els decreixentistes que cal canviar els models productius per no malbaratar recursos, però consideren que l'aspecte central que cal criticar és el sistema econòmic capitalista, que és el que ha abocat el planeta a la crisi ecològica.

Des de L'ACCENT us proposem algunes lectures perquè us aproximeu al debat obert. A més, hem entrevistat un integrant del Col·lectiu d'Economia Crítica Taifa que reflexiona críticament sobre la proposta que fan els decreixentistes.

"Els combustibles fòssils sembla que han iniciat la seva darrera etapa, i amb ells el model productiu actual. Alhora, cada cop hi ha una major coincidència en la necessitat de produir d'una manera ecològicament respectuosa amb el medi."

Entrevista a Ivan Gordillo, del Seminari Taifa

"Pensar en la possibilitat d'aconseguir un capitalisme verd no ens sembla cap solució"

Ivan Gordillo forma part del Seminari d'Economia Crítica Taifa, un grup d'estudi de l'economia des d'una perspectiva crítica. Aquest seminari té diversos grups de treball d'estudi de teoria econòmica i organitza cursos i materials de formació en economia com a suport pedagògic dels moviments socials. L'ACCENT hem entrevistat Gordillo per conèixer l'anàlisi que fan des d'aquest seminari de les propostes elaborades pels que defensen la Teoria del Decreixement.

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

En els debats de l'esquerra catalana ha començat a prendre rellevància la proposta del que anomenen "decreixement" per afrontar la fi de l'era dels combustibles i el canvi climàtic a què ens enfrontem. Una de les bases de la proposta és que "no hi ha creixement infinit possible en un planeta finit". Compartiu aquest plantejament de sortida?

Sí. Seria irresponsable pensar el contrari i obviar que no existeix un problema mediambiental de primera importància. Ha quedat clar i demostrat que els recursos naturals han patit un ritme d'extracció per a la producció i el consum superior al seu ritme biològic de reposició. La forta dependència del petroli que té el sistema productiu ha estat un dels factors destacats de l'actual problema energètic i és aquest un dels pilars centrals que critica l'ecologisme.

L'economia ecològica ha denunciat les deficiències de la teoria econòmica ortodoxa en incorporar al seu anàlisi la

restricció que suposa tenir uns recursos naturals finits. Per tant, és clar que l'economia convencional no ens donarà eines ni per analitzar ni per trobar possibles solucions a la situació social i mediambiental actual. Els ecologistes

han desenvolupat una sèrie d'indicadors força útils per mesurar la degradació ambiental que han provocat les societats industrials, i fins quan podem mantenir l'actual ritme d'extracció. Un dels més coneguts és el de petjada ecològica, que intenta mesurar quants planetes caldrien perseguir produint al nivell que s'està fent ara. Així doncs, podem dir que s'ha realitzat una descripció acurada del què succeeix a nivell ecològic, de les conseqüències del nostre sistema productiu i de les causes del canvi climàtic, però al nostre parer, els autors que recentment han desenvolupat el concepte del decreixement no aprofundeixen en un anàlisi sistemàtic de la societat i per tant moltes de les seves propostes d'alternativa són incompletes. El model que pugui satisfer les necessitats humanes indispensables passa per batre abans al capitalisme. D'això no en parlen cap dels que accepten la Teoria del Decreixement.

"El model que pugui satisfer les necessitats humanes indispensables passa per batre abans al capitalisme"

Els autors del decreixement argumenten que el model de desenvolupament de les darreres dècades ha estat insostenible i desigual i expliquen la catàstrofe ecològica que suposa seguir creixent

als índex que ho està fent l'economia mundial. Davant d'aquest panorama decreixent pot ser, més que una alternativa, una necessitat. Ara bé, el programa d'acció el trobem insuficient en l'abast de les mesures que proposen, i tímida a l'hora d'assenyalar els responsables. El decreixement és una idea abstracta que ens pot semblar molt raonable, però cal treballar en la seva implementació. Qui ha de decreixre? Com cal fer-ho? Fins a quin nivell hauríem de decreixre?

Serge Latouche, un dels principals exponents del decreixement proposa "descolonitzar l'imaginari econòmic". Això què vol dir? Promoure l'austeritat, canviar els patrons de consum, desmaterialitzar l'economia, regular la publicitat, apostar pel localisme i les xarxes d'intercanvi de proximitat, restaurar l'agricultura camperola, internalitzar els costos de transport, tot això dins d'un programa que ell anomena de les sis R: reavaluar, reestructurar, redistribuir, reduir, reutilitzar, reciclar, són algunes de les mesures que proposa. Aquest programa resumiria el seu pla de decreixement. També aposta per les economies informals pròpies del tercer món, que en ocasions realitzen intercanvis no de mercat. Això últim ens sembla inacceptable, seria un retrocés en els drets socials aconseguits per la classe treballadora. També m'agradaria afegir que no crec que sigui bo obsessionar-se amb l'evolució del Producte Interior Brut (PIB). Aquest és un indicador molt general, tant que hi cap de tot. Si es fan més hospitals i escoles creix el PIB. I si augmenta la indústria armamentística també creix. Per tant, creiem que caldria centrar-se en què és desitjable produir per a la societat i què no.

Un dels objectius d'aquest programa és aconseguir una "economia sana". Aquest concepte ells el defineixen com a una economia que no toqui el "capital natural". Què en pensem d'a-

quest objectiu?

Dins del sistema capitalista, un sistema malalt, tampoc és possible parlar ni proposar una economia sana. Pensar en una economia que no consumeixi recursos naturals al ritme més o menys com el present dins del sistema capitalista se'ns fa una mica difícil, per no dir impossible. Pensar en la possibilitat d'aconseguir un capitalisme verd no ens sembla cap solució, sinó un maquiallatge per alleugerir consciències.

Tot i que no té res a veure amb el decreixement, i a mode d'exemple simplificada de la perversitat del sistema, observem que la pujada del sector del biocombustible és una de les causes de l'augment del preu dels aliments bàsics. En el capitalisme, una cosa positiva com pot ser produir combustible menys contaminant es converteix en un problema. El capital es dirigeix a invertir en sectors amb taxes de benefici més atractives com és el del biocombustible, i ho fa a costa de reduir la producció d'aliments perquè ara s'hi destinen les terres de conreu de cereals a conrear biomassa. Al caure la quantitat d'un producte amb forta demanda, com són els aliments, el preu es dispara.

No creiem doncs que la indústria verda sigui la solució al problema mediambiental, perquè a part de no arreglar

coordinadora obrera sindical

WWW.SINDICAT-COS.ORG

setmanari de comunicació

directa

actualitat des dels moviments socials

935 270 992 // 661 493 117

www.setmanaridirecta.info

cup

Candidatura d'Unitat Popular de Molins de Rei

Adreça local: C/ Verdaguier 82, 08750 Molins de Rei

Telèfon: 615 603 425

Correu: molins@cup.cat

www.molins.cup.cat

CvFE LISBOA

d.r. collados

L'Ocell Negre

Clavà Independentista d'Aplicació Cultural

Sant Carles, 8. Casc Antic, Hèrta

http://ocellnegre.tk

Algunes lectures recomanades

Hi ha diversos llibres editats darrerament que reflexionen a l'entorn tant de la proposta del decreixement com del model energètic vigent. Us en ressenyem alguns dels que es poden trobar a les llibreries dels Països Catalans

Objectiu decreixement. Podem continuar creixent fins a l'infinit en un planeta finit?

Autoria: Col·lectiu revista Silence / Editorial: Leqtor / Primera edició: setembre de 2006

Partint de la tesi que el món s'acosta a una crisi econòmica i ecològica gravíssima, els diversos autors dels capítols d'aquest llibre aposten per una reducció planificada dels creixement econòmic dels països rics que ha de permetre avançar cap a un món més just, més pacífic i més ecològic.

Decrecimiento. El vano intento de poner a dieta la bestia

Autoria: Miren Etxezarreta i José Iglesias Fernández / Editorial: Zambra i Baladre

Anàlisi crític que fan aquests dos autors del Seminari d'Economia Crítica Taifa sobre els llibres de dos pensadors centrals de la Teoria del Decrecimiento: JM Naredo i Serge Latouche.

Raíces económicas del deterioro ecológico y social. Más allá de los dogmas

Autoria: José Manuel Naredo / Editorial: Siglo XXI / Primera edició: 2006

L'autor reinterpreta els problemes ambientals i socials actuals des de perspectives més àmplies que la teoria econòmica clàssica i fa propostes alternatives en la línia del decreixement.

La apuesta por el decrecimiento. ¿Cómo salir del imaginario dominante? / Sobrevivir al desarrollo

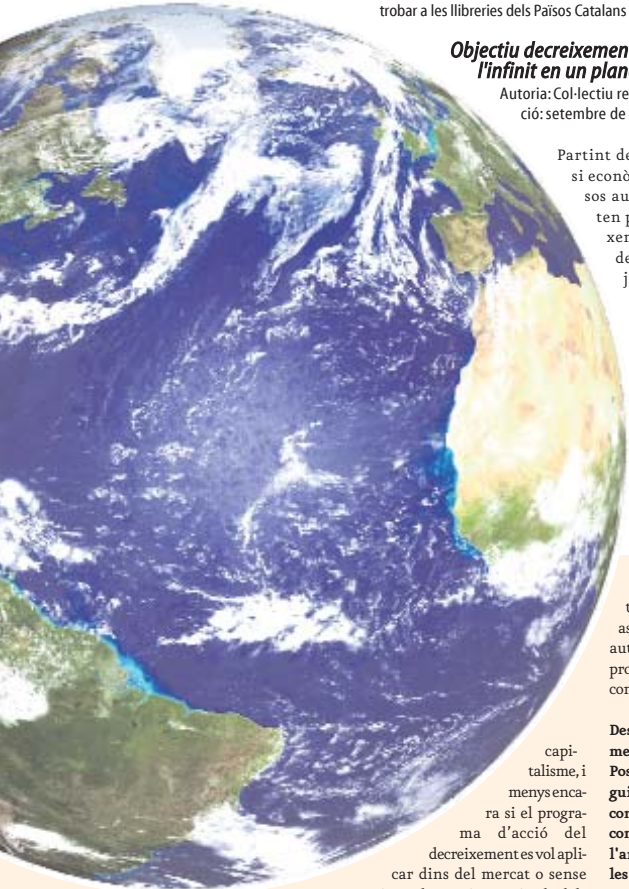
Autoria: Serge Latouche / Editorial: Icaria

Els dos llibres en castellà editats per Icaria d'un dels pares de la Teoria del Decrecimiento, on planteja les tesis que sustenten aquesta teoria. Latouche és professor emèrito d'economia de la Universitat París-Sud (Orsay).

El crepúsculo de la era trágica del petróleo. Pico del oro negro y colapso financiero (y ecológico) mundial

Autoria: Ramón Fernández Durán / Editorial: Virus / Primera edició: juny de 2008

Membre d'Ecologistas en Acción, l'autor analitza la fi de l'Era del Petrol, que és ja a l'horitzó, i apunta propostes alternatives per afrontar-la. Considera, també, que la crisi a la que estem abocats obra oportunitats per caminar cap als altres mons possibles.

aquest, en provocarà d'altres.

Alguns integrants d'aquest moviment proposen un model econòmic alternatiu articulat al voltant de tres eixos: "una economia de mercat controlada, per evitar el fenomen de la concentració; (...) la producció d'equipaments que necessités una inversió, seria finançada per capitals mixtos privats i públics, controlats per la política; i el tercer eix fa referència als serveis públics essencials, que tindrien com a característica la de no ser privatitzables". Què us sembla aquesta proposta com a alternativa al model econòmic actual? Pot ser realment una alternativa al sistema d'explotació capitalista?

El capitalisme és un sistema que es fonamenta en l'explotació de l'home i la devastació del medi ambient. El mateix procés d'acumulació de capital persegueix invertir per aconseguir beneficis per tornar a reinvertir, i aquesta espiral conté intrínsecament el procés de creixement. Per tant, no és possible un decreixement voluntari del sistema productiu dins del

tema on la majoria de la població és assalariada. I és en aquest punt on algun autor del decreixement ha recorregut a propostes que ens semblen més sòlides com la Renda Bàsica.

Des dels estats centrals del capitalisme és d'on ha sorgit aquesta proposta. Possiblement es pot entendre que tingui ressò davant dels alts índexs de consum de les nostres societats. Però com pot ser rebuda per les societats de l'anomenat tercer món, especialment les que viuen en economies preindustrials? Tenim dret a dir-los que no poden transformar la seva realitat i gaudir de les millores tecnològiques que tenim a Europa, per exemple?

L'economia capitalista és una economia mundialitzada. El subdesenvolupament i la pobresa dels països emergents són la conseqüència de la lògica d'acumulació als països desenvolupats. Suposo que tindran la sensatesa i el coneixement per no fer-nos cas. Aquest problema el tenen sobretot els països desenvolupats, ja que els altres gairebé no tenen riquesa per consumir.

Tot i això, aquesta pregunta ens demana qui ha de decreixre i nosaltres no podem entendre com l'ideari del decreixement no posa al centre del seu programa la redistribució. No podem, arribats a aquest punt, negar l'assoliment de cert nivell de vida a una població que encara pateix les conseqüències del colonialisme, tot al·ludint causes mediambientals

o de sostenibilitat del planeta. Cal redistribuir la riquesa, i no només en direcció Nord-Sud si no també dins del mateix Nord entre les classes benestants i les més pobres, que de ben segur tampoc podrien reduir gaire el seu ja de per si minso consum. Però, com us podeu imaginar, aquesta política és vista amb antipatia per les classes benestants dels països centrals.

Diversos estudis confirmen que cada cop hi haurà major exigència energètica al món, però que paral·lelament les reserves de combustibles fòssils (que a més estan provocant el canvi climàtic) s'esgotaran en algunes dècades.

"El model de desenvolupament cubà representa un molt bon referent de desenvolupament"

Com es pot fer front a aquesta perspectiva?

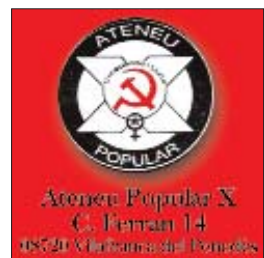
Lògicament, nosaltres no tenim cap vareta màgica i aquest serà un dels grans problemes als quals s'enfrontarà la humanitat. La literatura sobre el tema és força extensa, tot i que no hi ha massa propostes alternatives plausibles, realistes i incertades. Els governs dels països rics confien en una millora tecnològica que resolgui o bé la dependència del petroli, o bé que els permeti extreure'n de llocs fins ara inaccessibles. Els efectes, però, ja s'estan palpant en forma de crisi econòmica, amb les seves variants energètica, alimentària o financera.

Nosaltres no atribuïm al sistema capitalista cap esperança d'arreglar res, ni la catàstrofe ecològica ni la desigualtat imperant i creixent. El que tenim força clar és que el capitalisme no és la fi de

la història com anunciava el conservador Fukuyama. Aquest sistema, com cap altre abans, no es perpetuarà per sempre més, i sobretot veient els problemes que té. Ara bé, no creiem que aquesta sigui la crisi definitiva.

Creiem que el canvi passa per l'apropiació col·lectiva dels factors de producció i la democratització de les decisions sobre què produir i com fer-ho, tenint en compte les necessitats de la societat i les limitacions dels recursos naturals.

L'organització ecologista WWF va publicar fa uns mesos que Cuba és el país més sostenible del món. Us sembla que pot ser un model de desenvolupament per afrontar el repte que tenim davant? El que mostra l'organització WWF és que el model de desenvolupament Cubà aconseguiria un molt bon resultat en l'índex de desenvolupament humà del PNUD, ja que situa Cuba per sobre del nivell de desenvolupament alt i, a més, Cuba representa l'únic país del món capaç d'aconseguir aquest nivell de desenvolupament de manera que si es generalitzés pel conjunt de la població mundial no es dilapidarien els recursos del planeta. És evident, per tant, que el model de desenvolupament cubà representa un molt bon referent a l'hora de plantejar-se models de desenvolupament ecològicament viables. I el que és més important: posa sobre la taula de manera clara que Planificació, control públic dels mitjans de producció i Socialisme són conceptes fonamentals a l'hora de plantejar de manera seriosa models de desenvolupament que, a més de satisfer de manera suficient les necessitats de totes les persones, esdevinguin compatibles amb els equilibris ecològics.

"Plantarem cara a la direcció, no hi ha cap motiu per a aquest ERO"

ENTREVISTA

Entrevista a Maria Ruiz, David Galdeano i Juan Gómez, delegats sindicals de Simón

Ens hem trobat davant mateix de la seu de l'empresa Simón del carrer Sancho de Avila, amenaçada per un ERO que afecta a 80 treballadors, d'una plantilla de 189, al bell mig del Poble Nou de Barcelona. Quan arribem, la Maria, en David i en Juan estan descargolant les samarretes blanques amb inscripcions que pengen de les tanques de tot el carrer. A cada una de les teles, la plantilla ha deixat constància de la seva lluita: "Reme, porto 37 anys a Simón, Acomiadaments no", "Núria, 34 anys a l'empresa, no a l'ERO", i la llista és llarga. Les treballadores de les línies de producció són les principals afectades.

ÀLEX TISMINEZKY BARCELONA

Aquests darrers dies tres empreses més han ampliat el llarg llistat dels expedients de regulació d'ocupació (ERO) presentats als Països Catalans. La Simón de Barcelona, la Roca de Gavà (el Baix Llobregat) i la Pirelli de Manresa (el Bages) volen acomiadar centenars de treballadors. Des de L'ACCENT hem volgut conèixer de primera mà com afronten els treballadors aquest nou repte, que cada any afecta milers de llocs de treball.

Per la gent que no el coneix, què és Simón?

Aquesta empresa és la líder del sector elèctric anomenat "petit", si et fixes quasi tots els endolls i interruptors de les cases porten la marca. Va néixer a Olot l'any 1916, i l'empresa familiar ha crescut i s'ha expandit fins a ser una multinacional, es crea Simón Holding, amb seus a 50 països, que ha absorbit fins a 22 empreses, i en la qual hi ha l'empresa catalana Simón. La direcció, però, encara vol donar una imatge corporativa d'empresa "familiar catalana", a pesar de voler deixar al carrer més de 80 famílies!

I la seu barcelonina?

La seu de Sancho de Avila és de les més antigues, i el 90% de la plantilla té una antiguitat de més de 30 anys a l'empresa, i és un dels fets que ha portat l'empresa a intentar l'ERO.

Quin és l'origen del conflicte?
La clau per entendre l'ERO és que

a Sancho de Avila som la seu de l'empresa amb persones amb més antiguitat, i per tant també amb salaris més alts. La direcció, que en els darrers vuit anys ha realitzat balanços econòmics de benefici (només al Grup Simón) de 270 milions d'euros nets, vol aprofitar la crisi immobiliària per tancar la seu barcelonina i portar la producció a altres seus, amb menys antiguitat, menys salaris i més precarietat laboral. El que és clar, i ells mateixos no neguen, és que Simón té uns beneficis incalculables, mai ha tingut pèrdues. A més, la baixada de la construcció només ha afectat una part petita de la producció.

"No acceptarem cap acomiadament, ni un sol afectat de l'ERO, ja que no hi ha cap motiu per l'ERO"

han externalitzat la producció de Sancho de Avila a petits tallers, on hi ha salaris més baixos i la precarietat és total, i una altra part a altres seus, a Riudellots i Olot.

Però per anar tancant aquesta seu, l'empresa sempre ens va dir que ho faria de manera "poc traumàtica", amb baixes voluntàries i prejubilacions graduals. Però en veure l'ocasió de la crisi immobiliària han vist la possibilitat de presentar un ERO i "si cola, cola", i s'estalvien pagar el que toca als treballadors.

En què es basa l'ERO?

La direcció en cap moment ha pogut dir que tenien pèrdues, ja que els beneficis declarats són enormes.

David, Juan i Maria (d'esquerra a dreta), durant l'entrevista // FOTO: L'ACCENT

Per tant al·leguen causes "organitzatives i de treball", de les quals no han aportat cap prova. Diuen que la fàbrica faria molt soroll i afectaria als veïns, però en la zona d'empreses on estem no hi ha habitatges, i a més ara la direcció ha obert un torn de nit, fet que podria sorprendre una mica. El que sí que és veritat és que a l'empresa hi ha molt soroll, però ens fa certa gràcia que quan ho hem denunciat els treballadors, els veritables afectats, la direcció sempre ho ha negat. També parlen, entre d'altres mentides, que estaria afectat pel 22@, però a aquesta zona no ha arribat.

Cal destacar que a més han fet l'ERO amb molta mala fe. El van presentar el passat 1 de juliol, i sabien que la meitat de la plantilla inicia vacances el 18 d'aquest mes. Però nosaltres els hem deixat clar que no parlarem amb ells fins que tota l'assemblea pugui participar, fins després de vacances.

I que han respost les autoritats?

A pesar d'aquest expedient tan poc fonamentat, la inspectora de treball no s'ha volgut mullar. Diu que no hi ha "causes" (pels enormes beneficis) però sí "motius", i ens passa la pilota perquè negociem.

Però nosaltres no acceptarem cap acomiadament, ni un sol afec-

tat de l'ERO, ja que no hi ha cap motiu. Si una empresa amb enormes beneficis vol reduir la plantilla, que proposi baixes voluntàries o prejubilacions. Però és indignant que deixin al carrer els treballadors amb indemnitzacions irrisòries, i a més vulguin que pagui l'Estat amb aturs i subvencions.

També hem intentat reunir-nos amb els polítics, però el ministre Corbacho no ens ha volgut rebre, i el dia 8 de setembre anirem a la plaça Sant Jaume per intentar veure'ns amb en Montilla. Entenem que si diuen que són "d'esquerres" s'han de mullar, però fins ara no hem aconseguit ni parlar amb ells.

Com ha reaccionat el Comitè i la plantilla?

El nostre Comitè d'Empresa té majoria de Comissions Obreres (CCOO), amb delegats també de la Federació de Treballadors de Catalunya (FTC) - Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC) i un independent. Però en aquesta lluita hem

anat tots a una. El nostre compromís és que totes les decisions es prendran des de l'empresa, i concretament en l'assemblea de treballadors.

Avui mateix hem fet una al matí, una altra a la tarda i ara ens en queda una a la nit, amb un seguiment massiu de la plantilla, i serà l'assemblea qui decidirà què fer i quan, ningú més.

Però les negociacions amb l'empresa fins ara han estat inexistents. Ens van convocar a un hotel per la primera reunió, per discutir els acomiadaments entre aire condicionat, bons menjars i beure. Però nosaltres ens hi hem negat. Si volen parlar, que vinguin a Sancho de Avila, i que mirin a la cara la gent que volen fer fora. Però no han volgut, i només ens hem vist a Inspecció de Treball.

La plantilla està molt afectada. Som gent que portem dècades aixecant l'empresa, que molts de nosaltres vam entrar a Simón 20 o 25 anys abans que els que ens volen fer fora. Ells ja saben que no seguirem qualsevol cosa, que els plantarem cara!

"El nostre compromís és que totes les decisions es prendran des de l'assemblea de treballadors"

La ciutat invisible

vine a conèixer les novetats de la temporada
Risco 35 anys - 08014 BCN - 93 298 99 47
www.laciutatinvisible.org

La globalitza què...?
Un altre món no només és possible,
és imprescindible

per Josep Villarroya

www.laccent.cat
www.bullent.net

MOVIMENTS D'ALLIBERAMENT A L'EUROPA ACTUAL (I)

Galícia: la necessitat de la unitat

GUILLEM COLOM PALMA

Tot i que l'any 2000 es va iniciar el Procés Espiral, que pretenia assolir la unitat de l'esquerra independentista gallega. Quatre anys més tard aquest procés va fracassar i avui la divisió continua. Ara bé, gràcies a aquest procés es va crear el sindicat estudiantil AGIR i el partit polític NOS-UP; mentre el primer va ser el referent, juntament amb les assemblees de facultat, de la lluita contra la LOE, el segon és a hores d'ara la referència independentista a molts llocs, destaca la seva feina per la retirada de la simbologia franquista a Galiza.

Tot i aquesta divisió, iniciatives amples com Causa Galiza, on també hi trobam independents, comencen a tenir una certa continuïtat, convoquen per segon any consecutiu un 25 de juliol (anomenat tradicionalment Dia da Patria) unitari. De totes maneres, aquesta feina unitària encara no té una continuïtat, com es pot veure en el fet que les dues organitzacions juvenils realitzen dos concerts el 24 de juliol. Veiem, doncs, quin són els sectors més representatius de l'independentisme galleg.

AMI: l'Assembleia da Mocidade

Independentista va néixer l'any 1993 com a organització juvenil del MLNG.

Tot i això, l'any 1995 es va quedar sense referent adult i a hores d'ara continua així. Aquesta organització juvenil fa una important feina d'agitació i mobilització, i a més participa d'alguns centres socials gallegos. Les seves línies de feina es basen en la defensa de la terra i contra la creixent turistificació que pateix Galiza. Darrerament han coincidit en espais de treball amb el moviment llibertari, especialment a Santiago.

Alguns exmembres d'aquesta organització han estat detinguts per actes de sabotatge, destacant els presos polítics Ugio Caamaño i Giana Gomes. Degut a això, molts militants d'AMI col·laboren amb Ceivar, organisme anti-repressiu que realitza una important tasca de formació i mobilització.

Primeira Linha, a l'estil dels partits comunistes clàssics, és una organització de quadres que fa una important tasca ideològica, en destaca la publicació de llibres a l'editorial Abrente. Així mateix, publiquen una revista de lluita ideològica que duu el mateix nom que l'editorial. A més, anualment organitzen les Jornades

Manifestació a Vigo contra la Constitució espanyola

Independentistes Gallegues, dedicada cada any a un tema diferent i on acudeixen importants intel·lectuals de Portugal, el Brasil o Euskal Herria entre d'altres.

A més de la independència, les prioritats que marca Primeira Linha són la lluita per l'alliberament femení i per la millora de les condicions de la classe treballadora, així com una important tasca internacionalista.

El seu referent juvenil és Briga, organització nascuda l'any 2004 i que en poc temps ha creat moltes assemblees, assoleix uns nivells de mobilització importants. Aquesta organització i AGIR convoquen anualment unes jornades de formació pel jove que inclouen xerrades, passis de vídeo, caminades pel país, etc.

Com es pot veure, les organitzacions de l'esquerra independentista

gallega fan una feina seriosa i continuada però el costa molt fer-se notar a una país on pareix que el caciquisme mai ha de desaparèixer. Si bé després del procés espiral no s'ha fet cap intent unitari entre les diferents organitzacions, són molts conscients que cal aprofitar la deriva regionalista i dretana que pren un BNG que cada dia perd credibilitat a la societat civil organitzada.

Centres socials, reintegracionisme i informació

A causa de la tradicional divisió a l'independentisme galleg, durant els darrers anys molta gent ha començat a impulsar desenes de centres socials a Galiza, i els converteix en una de les expressions de l'independentisme que millor funciona. Sota les bases reintegracionistes i sobiranistes, els centres socials s'han estès arreu del territori galleg, als quals cal afegir els casals d'ideologia llibertària, que a poc a poc van assumint la defensa de la llengua reintegrada i la cultura gallega.

Ja fa més de deu anys va néixer

la Fundaçom Artabria a Lugo, el més antic dels centres socials de caire sobiranista; a partir de l'any 2004, quan va fracassar el procés espiral, un bon grapat de gent es va posar a treballar per construir aquests espais. Tot i que l'independentisme galleg és un fenomen majoritàriament urbà, avui dia apareixen nous centres socials a poblacions més petites, com ara Boiro, Ginzo de Limia o Ribadavia. Així mateix, ja trobam algunes ciutats amb més d'un centre social, com Vigo, Lugo o A Corunya. Altres com O Pichel a

Santiago de Compostela, també fan una important tasca en el seu barri, on va ser un dels impulsors de la creació de l'associació veïnal. Finalment, no podem deixar de mencionar A Casa Encantada, el centre social més antic de Galícia. D'inspiració llibertària, va començar com un espai ocupat, però davant els continuats desallotjaments un grup de gent decidí engendrar un centre social clàssic, pagant lloguer. Això els va portar l'estabilitat necessària per desenvolupar moltes iniciatives, com una ràdio lliure (A Kalimera), una coo-

perativa de consum o un grup de suport a persones preses.

Un altra dels projectes unitaris que millor funciona és el diari *Novas da Galiza*. Aquest diari sobiranista, nascut l'any 2002, ja ha aconseguit la professionalització d'alguns dels seus treballadors, especialment des que varen començar a distribuir-se als quioscs de tot el país. *Novas da Galiza*, de periodicitat mensual, empra el galleg integrat a la grafia portuguesa, per la qual cosa no rep cap subvenció institucional. Aquest diari es basa en els articles d'investigació, molts dels quals han destapat importants casos de corrupció; així mateix, es dona molta importància a la secció d'opinió, on trobam importants articulistes.

El progressiu creixement d'aquest diari no es pot entendre sen-

se el creixement del nombre de centres socials: mentre el diari informa dels diferents actes dels centres socials aquests ajuden a la seva distribució. Una altra mostra d'aquesta feina conjunta és la publicació d'un llibre sobre els centres socials gallegos per part de l'editorial del *Novas da Galiza*, A Fenda, que també ha publicat l'interessant manual d'estil del galleg-portuguès, ja esgotat.

Com podem veure, a Galiza hi ha molta feina sobiranista i de base més enllà de les tradicionals organitzacions. Aquests centres socials i el *Novas da Galiza* es dediquen a fer créixer la consciència nacional i d'esquerres a la nació gallega, així com de defensar la importància del moviment reintegracionista per evitar el progressiu acostament del galleg al castellà.

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Bretxa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arhoc Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Exemple Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Badajoz // Ateneu Popular La Falç Antic escorxador s/n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellers 3 // La Barraca Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St. Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerre Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Galícia Ros de Olanó 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sagra 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrens 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisanos Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Pioxa C. Almeda s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // Taberna l'Esparracat C. Felu Munné 18, Esparraguerà

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bernadó 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes).
8, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Resines. CP Brieva. Apartat 205. 05194 Brieva, Avila
* Diego Sánchez Eurlia. Casereta de Martorell a Capellades,
km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Vilacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12006 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Ras,
Carrer Doctor Trueta 76-88. 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Casereta de Martorell a Capellades,
km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete.
Ctra. de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

La lluita per la reforma agrària fou brutalment reprimida i va costar la vida a dues-centes mil persones

Crònica des de Guatemala

Les llengües de la terra

MANEL LOPEZ I ESTEVE LLEIDA

Guatemala (del náhuatl *Quauhtlemallan*, "lloc de molts arbres") és un estat fruit dels equilibris de poder durant i després de la colonització espanyola. Només cal observar les fronteres rectilínies que té per a adonar-se'n.

En aquest país es parlen 23 llengües, a més del castellà. La majoria d'origen maia, tot i que a la costa caribenya els descendents d'esclaus africans parlen garífuna.

La feina m'ha dut a una zona a cavall entre els departaments muntanyencs d'Alta i Baixa Verapaz. El nom de Verapaz sembla ser que el va posar un frare degut al fet que la conquesta no havia estat massa sagnant. Doncs en aquesta zona d'uns 50 quilòmetres de radi amb centre a Purulha (caragol d'aigua en l'idioma local, el Qeq-chi) s'hi parlen tres idiomes d'origen indígena: el Qeq-chi, parlat per unes 700.000 persones; el Poqomchi, amb uns 70.000 parlants, i l'Achi Rabinal, que en té uns 35.000. La genealogia de les llengües de Guatemala semblar ser força complexa i la desconec totalment. Tot i això, durant aquestes dues setmanes, per feina he visitat diferents comunitats i he entretingut camperols maies. Aquestes tenen molt poc domini del castellà, i per això he tingut el plaer d'escoltar tres llengües diferents. Les converses han estat llargues.

Aquestes xerrades, en principi inintel·ligibles, m'han ofert algunes sorpreses. A les tres llengües que he conegut el vocable per al blat de moro

era comú, un cosa així com *ixim*. La importància d'aquest cereal en l'alimentació és tanta que el Popol-Vuh, o "llibre del consell", relata que l'home va ser creat al tercer intent a partir del blat de moro. Existeixen altres coincidències sorprenents, com que un dels vocables comuns per designar una persona és *cristià*. Sens dubte, això és una resta de la "benèvol·la i tranquil·la" evangelització. Una coincidència especialment impactant

"A Guatemala la pobresa afecta el 60% de la població, i a les zones muntanyoses arriba al 80%"

per a mi és que en tota la zona (i pel que m'han informat a la resta del Yucatán succeeix el mateix) l'idioma "espanyol" és identificat en les llengües indígenes pel significat "castella". Encara que la Real Acadèmia Espanyola s'esforça a parlar de l'espanyol com a fenomen internacional, la memòria històrica col·lectiva registrada en el llenguatge dels pobles conquistats deixa clar com s'identificaven els conqueridors.

Tot i això, més enllà d'aquests sorprenents vocables i les seves impli-

cacions, vull esmentar un fet molt més il·lustratiu. Resulta que a la sala de reunions d'un dels grups locals amb qui mantenim contacte tenen penjat un mapa polític de Guatemala. Hi apareixen els departaments o províncies i les principals ciutats i municipis. Al mateix pòster, però de grandària més reduïda, hi ha dos mapes més, un sobre densitat demogràfica, en el qual la capital, Guatemala, destaca per sobre de tots (agrupa prop d'un 25% de la població censada), i un altre en el qual apareix la distribució geogràfica dels 23 idiomes parlats a Guatemala.

En aquest segon mapa, veiem que el castellà és dominant a les àrees planes que voregen el pacífic i a les proximitats del llac Izabal, proper al Carib (tot i que a la costa caribenya els negres garífunes conserven el seu idioma). Al centre muntanyenc, però, els idiomes indígenes són parlats per la gran majoria de la població, encara que el castellà és entès i parlat sobretot als municipis, ja que és l'idioma oficial de l'Estat. A primera vista la raó pot semblar òbvia: les zones muntanyencs són més difícils de conquerir militarment i, per tant, van ser menys colonitzades. No obstant això, les muntanyes no van ser obstacle per a la conquesta del Perú, l'Equador i especialment de Bolívia, països molt més muntanyencs. Cal aprofundir una mica en el caràcter de la conquesta "ibèrica" d'Amèrica per entendre-ho: la voluntat d'extreure matèries primeres com or i plata, i en el cas de Guatemala principalment cacau, cafè i bananes. Aquests productes van ser

conreats a grans latifundis situats a les zones baixes, curiosament les mateixes zones on el castellà és hegemònic. Aquestes són les millors terres agrícoles del país, mentre que les zones muntanyencs amb relleus molt pronunciats només permeten una agricultura de subsistència. Això explica la poca presència d'espanyols.

La concentració de terra en poques mans va arribar a ser tan gran que la United Fruit Company, des de 1970 ano-

"La distribució lingüística es manté com la memòria viva del saqueig del país"

menada Chiquita Brands, va arribar a controlar el 40% de la superfície cultivable del país. De fet l'oposició violenta de les elits a permetre una reforma agrària va dur al conflicte armat que va assolir Guatemala des de 1960 fins a 1996. Abans de l'inici del conflicte, el 1954, quan Jacobo Arbenz Guzmán va intentar aplicar una llei moderada a favor de l'expropiació de les grans propietats, a les que preveia indemnitzar amb bons a llarg termini, va ser depositat per Carlos Castillo Armes, gràcies a la col·laboració del govern de Washington.

A Guatemala la pobresa arriba actualment gairebé al 60% de la població, i a zones muntanyencs com les Verapaces més del 80% dels habitants són pobres. L'exportació de matèries agrícoles, ja siguin les tradicionals com el cafè, el cacau i el sucre o les no tradicionals com el bròquil, els espàrrecs i la pinya, segueix sent una part molt important de l'economia, al costat del turisme, les remeses i l'extracció de minerals com el zinc. El Ministeri d'Agricultura segueix fomentant l'agro-exportació a través del Tractat de Lliure Comerç signat amb Estats Units i l'actual negociació de l'AdA (Acord d'Associació) amb la Unió Europea.

La lluita per la reforma agrària va ser brutalment reprimida, va costar la vida de prop de 200.000 persones. Durant quaranta anys, les organitzacions camperoles van ser físicament eliminades i el concepte de reforma agrària bandejat del vocabulari polític. Tot i això, la distribució lingüística es converteix en la memòria viva del saqueig, un senyal a partir de la qual resseguir la història de com s'ha forjat i mantingut l'actual estat d'injustícia. De fet, a les terres pobres (des d'un punt de vista agrícola) es parlen les llengües dels desposseïts, mentre que a les terres riques es parla la llengua dels usurpadors. Sens dubte, el Fòrum Social de les Amèriques, que tindrà lloc a Guatemala durant el mes d'octubre de 2008, es convertirà en un espai on es faci possible l'eslògan de Via Campesina: "Globalitzem la lluita, globalitzem l'esperança".

Creix el consum de música als Països Catalans

El propassat 21 de juliol, el Col·legi de Periodistes de Catalunya va acollir la presentació de l'Anuari 2008 de la Música i l'Espectacle als Països Catalans. Aquest estudi, produït pel Grup Enderrock i per l'Associació de Representants, Promotors i Mánagers de Catalunya (ARC), constata que el consum actual de música és més gran que mai, que hi ha un augment en la producció discogràfica i una davallada en les vendes dels discos.

Hèctor Serra ALDAIA

Les conclusions exposades a l'Anuari serveixen per fer-se una idea del panorama actual i del futur horitzó en l'àmbit musical a casa nostra. En la presentació d'aquest informe, van dir la seua diferents representants vinculats al sector musical. Aquests són Josep Maria Dutrèn, director de l'Àrea de Música de l'Institut Català de les Indústries Culturals (ICIC); Joan Roselló, president de l'Associació de Representants, Promotors i Mánagers de Catalunya; Fèlix Buget, president de l'APCAT (Associació de Productors i Editors Fonogràfics i Videogràfics de Catalunya); David Lafuente, membre de la junta de l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya (ASACC); Judith Sunyer, president de la Unió de Músics de Catalunya; Pere Pons, president de l'AFEJAZZ (Associació de Festivals de Jazz); Lluís Gendrau, director editorial del Grup Enderrock i Laia Altarriba, coordinadora de l'Anuari de la Música i l'Espectacle als Països Catalans.

Interès per la música

La idea principal que es desprèn d'aquest anuari és que la recepció de la música passa per una bona salut. Segons l'estudi, més de la meitat de la població dels Països Catalans consumeix música diàriament i un 80% ho fa de manera habitual. Pel que fa a la producció discogràfica, el nombre de títols editats ha crescut un 10%, assolint un nou rècord de 525 referències amb alguna cançó en català. Els set títols que han superat la barrera de les 15.000 còpies

que marca el disc d'or en català han sigut *Serrat & Sabina - Dos pájaros de un tiro* (160.000), *El Disc de la Marató* (TVC) (127.000), *Lluís Llach - Verges 2007* (77.000), *Benvinguts al Club* (42.975), *Els Pets - Com anar el Cel i Tornar* (20.000), *Antònia Font - Coser i cantar* (15.000) i *Lax'n'Busto - Relax* (15.000). Obrint Pas frega la barrera dels 15.000 amb el treball *Benvinguts al paradís* (14.450).

Així i tot, i segons van anunciar els representants de l'Anuari, aquest interès per la música no s'ha traduït en un augment de vendes dels discos. Les xarxes gratuïtes P2P i la venda digital de música per mòbil i Internet, entre altres procedi-

ments, han fet perdre un 10% de la facturació a les productores discogràfiques.

Fèlix Buget va reconèixer que en dos anys no existiran ni discogràfiques ni mànagers si no es fa un esforç per regularitzar Internet. Com a exemple, Buget va explicar que el nou disc de Manu Guix, *Onze Llachs* (Fanàtic, 2008) ha venut 5.500 còpies, però a Internet, en xarxes gratuïtes P2P, s'han realitzat 600.000 descàrregues del treball.

Molta oferta, poc públic

Una altra qüestió plantejada per l'anuari ha sigut la de la música en directe. David Lafuente va

assenyalar que hi ha una sobreprogramació i una saturació d'actuacions, i no existeix tant públic per a tanta oferta: "A les sales, hem comprovat que artistes consolidats han perdut entre un 40 i un 50% de públic en els seus concerts". Per a Joan Roselló, "a diferència del sector discogràfic, on Madrid és l'epicentre estatal, les promotores de concerts fortes estan a Catalunya. Tot i així, en el sector de la música en viu existeix molta empresa petita vocacional que per afrontar els temps que venen s'hauran de professionalitzar. Això millorarà la qualitat de la música i els músics, l'oferta i les presentacions en directe".

Silenci: la veu valenciana de la cultura

Aurora Mora TORRENT

Una eina per "fugir del soroll i les interferències", un instrument per "crear una atmosfera necessària i gaudir amb tots els esdeveniments culturals que ens envolten i alhora descobrir propostes silenciades fins ara". Així descriuen els seus creadors *Silenci*, una revista cultural nascuda a la ciutat de València aquest estiu.

El número zero ha vist la llum aquest mateix mes de juliol i apunta maneres. Tot i tractar-se d'un número experimental, amb només 28 pàgi-

"*Silenci* es projecta com un altaveu de la cultura al País Valencià del segle XXI. Una oferta diferent, feta per valencians i per a valencians"

nes, camina en la direcció correcta per consolidar-se com una de les revistes punteres i més avantguardistes a nivell cultural al País Valencià. El primer número de *Silenci* sortirà al mes de setembre i serà gratuït, amb 68 planes a tot color i una tirada de 10.000 exemplars. Tres característiques que posen aquesta publicació en el mateix radi d'acció que altres revistes culturals conegudes per un públic molt ampli. Però aquesta no és una proposta més. Un tret la distingeix de l'oferta existent i alhora la fa més nostra: serà íntegrament en valencià.

Com diu l'editorial del número zero, *Silenci* "aborda amb reportatges, entrevistes, recomanacions, ressenyes i articles d'opinió els temes culturals més rellevants com la literatura, el cinema, la música, el teatre i l'art. Però no vol quedar-se allí, vol anar més enllà, tractarà d'apropar alguns aspectes de la nostra cultura amb seccions com Mirall, Fusió, Oficis, Oxigen, Mercat... on es presenten personatges, exemples d'integració, ocupacions o viatges sense oblidar la gastronomia, les noves tendències o altres expressions artístiques".

En eixe sentit, *Silenci* es projecta com l'altaveu de la cultura al País Valencià del segle XXI. Una oferta diferent, lluny del *mainstream*, feta per valencians i per a valencians. El panorama de la premsa cultural gratuïta sortirà guanyant i el públic catalanoparlant també. Benvinguda siga.

Cicle cultural al voltant de la dolçaina

Ferran Navarro i Soriano VALÈNCIA

Hem de cantar, i cantant, manifestar la nostra presència. Hem de fer sonar els nostres instruments, per enaltir el nostre vigor. Hem de dansar, per caminar junts, ara més que mai, cap a una realitat sobirana, que mai haguérem hagut de perdre, a Almansa." Així finalitzava l'escrit de presentació del "Cicle Cultural al Voltant de la Dolçaina" del 2007, i així, volem començar-lo en l'edició d'enguany. Serà aquesta la quarta edició.

Un cicle que, com tantes altres coses de la cultura, la política, l'economia, ... d'aquest país, té València, el Cap i Casal del país, com a epicentre, malgrat el menyspreu d'uns, la negació d'altres i el desrèdit manifest d'uns quants per la ciutat de València.

Un cicle, com dic, que va ser fruit de l'esforç inicial de persones i associacions com ara la Societat Coral el Micalet, Amics de l'Alguer, el grup Alimara i el grup el Tudell. D'aquest embrió, i després dels èxits aconseguits, superant totes les previsiones que ens havíem marcat, s'han sumat altres col·lectius i associa-

cions, com ara: Casino Torrent, el grup Buf-alí de la Malva-rosa, l'Associació de Veïns del barri de Sant Marcel·lí de València, la Unió Musical l'Horta de Sant Marcel·lí de València, el grup Sant Antoni d'Alacant (Raval Roig) i el col·lectiu dels Negrets de l'Alcúdia.

Açò ha representat tot un seguit de propostes posades en comú, i han superat, com dic, les millors expectatives i objectius inicials. Així, queda palesa la nostra voluntat d'acollida, la nostra intenció d'incorporar a tots aquells que vulguen treballar el més dignament possible, entre altres, per la recuperació nacional també a través de la cultura, i més concretament la cultura del tabal i la dolçaina i tot allò que l'envolta. I tot, defugint de personalismes estèrils i lluites sectorials que en res ajuden als objectius esmentats.

Demostrem que junts podem fer més i millor coses. Així, instem que totes les tendèn-

cies tinguen la seua cabuda i que cada associació programe des del seu punt de vista i tenint en compte les seues pròpies necessitats.

Sense oblidar que és la dolçaina el fil conductor, el primer cicle, el 2005, el vam dedicar monogràficament a aquest instrument; el 2006, el tabalet i la percussió tingueren el seu protagonisme, l'any passat, decidirem centrar-nos-en en la dansa i el ball en general i, enguany, volem que el cant, la cançó, siga la part subratllada.

El Cicle Cultural al voltant del tabal, la dolçaina, la dansa i el cant, amb xerrades, concerts, exposicions, concursos, conferències, demostracions, balls, tallers, passejades, tindrà novament lloc durant el mes de setembre de 2008.

Per això, com diem al Cicle anterior: "hem de cantar, i cantant, manifestar la nostra presència! Aclariu les goles! que esteu tots i totes convidades.

"El cicle va ser fruit de l'esforç de persones i associacions com ara la Societat Coral el Micalet, Amics de l'Alguer, el grup Alimara i el grup el Tudell"

Tro de bac Autocensura

Lluís Guillot VALÈNCIA*

Darrerament m'entuja prou un fet que, innocent de mi, pensava que s'emmagatzemava amb molts dels records naftalènics que ens va deixar l'antic règim. En aquest joc de poders que alguns anomenen "democràcia", més d'un periodista s'hauria de mirar les seues fòbies envers la classe política.

Els periodistes hem esdevingut uns ninots -si se'm permet el símil faller- i ningú s'ha esglaiat. Amb la major de les normalitats veig com molts companys arriben a les rodes de premsa dels gestors públics que tots hem escollit i planten la carxofa. Passegen *palmito*, tanquen la boca, agafen gustosos la nota de premsa i se'n van a afusellar el que han escoltat. El més preocupant és que ningú pregunta, ni gossa fer un contrapunt a allò que s'ha dit. La gran majoria no li pega voltes, cerca clivells ni, potser, siga conscient d'això.

Però els periodistes d'ara tampoc tenen la culpa, que prou els costa trobar treball com per anar jugant a les cues de l'atur. Per un costat s'ha de mirar a molts mitjans de comunicació que, directament, prohibeixen als seus professionals fer preguntes. Però per l'altre no ens podem oblidar d'alguns polítics que, molestos amb els interrogatoris, paguen la fidelitat amb filtracions, exclusives i inserció de publicitat. I això que no parlem del president Camps, que no admet preguntes ni a la cafeteria de les Corts.

Encara que no són els únics. Açò de no preguntar està molt arrelat a la societat que ens envolta. Les coses es fan, es remenen un parell de dies (segons si ho han fet uns o uns altres) i res més trobareu. La gent sembla narcotitzada i no existeix res semblant a un antídoto, ans al contrari augmenta. Som molta la gent que ho denunciem, però mai suficient.

"Ara toca prendre part i dir la nostra", canta el meu company de columna Pau Alabajos. I aquells que ens agrada escriure sobre el que veiem, no podem creuar-nos de braços creuats. I tot passa, abans o després, per exigir responsabilitats. Almenys és el mínim que, per dignitat, li hem de retornar al món.

*Estudiant de Periodisme a la Universitat de València

Gran cloenda de la Gira 2008 en el Feslloch

Felip Pineda BENISSA

Després de gairebé una vintena de concerts arreu de les comarques del País Valencià i altres indrets, la Gira 2008 (organitzada, com en anys anteriors, per Escola Valenciana), va finalitzar els passats dies 11 i 12 de juliol a la localitat castellonenca de Benlloch. El primer dia d'aquest minifestival va transcórrer sense més incidències que aquella persistent (i desagradable) olor a adob que inundava tot el poble i l'excés de mosques al qual ens vam haver d'acostumar. La zona d'acampada, ni massa gran ni massa menuda, era acollidora i un bon grat de pins oferien una ombra que era d'agrair. A la nit, el primer concert, el d'Entelèxia, va començar puntual mentre la gent encara tenia l'últim mos del sopar a la boca. Tot seguit, les actuacions de Rapsodes i Aluminosis van anar obrint boca fins a arribar al plat fort de la nit. Els barcelonins Pirat's Sound Sistema van oferir el seu espectacle a un públic amb moltes ganes de festa. Els pirates van deixar lloc a l'escenari a La Gossa Sorda, que van portar a cap un directe molt potent, en la línia a la qual estem acostumats. Quan els de Pego van acabar, va tenir lloc el concert de Malagãna Ska, els quals van tocar versions de temes mítics de Manu Chao entre d'altres. Arribats a aquest punt, la nit continuava en una *rave* on sonaven sense distinció velles glòries del *punk* i sintonies de les sèries que més van marcar la infància de la majoria dels presents. L'únic defecte era que potser es trobava massa a prop de la zona d'acampada, i impedia

dormir ni que fos un poc a aquells que ho intentaven.

El segon dia del Feslloch, com és normal en aquest tipus d'esdeveniments, es respirava un aire resacós i somnolent. Al matí, la gent va poder optar entre gaudir d'una sessió de cinema o passar una agradable estona a la piscina del recinte, opció per la qual es van decantar la majoria dels assistents i que va anar molt bé per a minvar els efectes de la calor. Així, la gent es va esplaïar amb tranquil·litat fins a les 6 de la vesprada, quan tenia lloc a l'Auditori municipal la presentació del llibre *Del Sud: El País Valencià al ritme dels Obrint Pas*, amb la participació dels autors i alguns dels components del grup. Acte seguit, al mateix espai, el cantautor torrentí Pau Alabajos va oferir un directe excel·lent en el qual va presentar les cançons del seu últim disc, *Teoria del Caos*, acompanyat per un quartet de vents. L'espectacle va continuar un humorista, que amb els seus monòlegs va donar pas a l'hora de sopar. Però la nit es presentava moguda. Una pluja abundant havia començat a caure des de mitjan vesprada i la gent corria a posar-se a

cobert, sabent que els concerts programats perillaven. Tot i així, l'organització va demostrar estar ben preparada i, a l'hora dels concerts, ben prompte es va habilitar un pavelló esportiu amb un modest equip de so perquè els grups pogueren actuar. D'aquesta manera, van anar desfilitant per l'improvisat escenari les formacions Pellikana, Pepet i Marieta, Skalissai, Aspencat, Agravats i, com no, Obrint Pas. El desànim que havia provocat la pluja i un so més aviat estrident en els concerts no van ser prou per impedir que la gent ho passara d'allò més bé i gaudira dels grups, gràcies als admirables esforços de l'organització. Acabats els concerts, de nou la *rave*, que va durar gairebé fins al migdia següent, va ser l'encarregada de concloure el Feslloch'08.

Entrevista a Gerard Fullana Martínez, membre d'Escola Valenciana i organitzador del Feslloch

"Escola valenciana és una entitat d'acció global"

Francesc Miralles XÀBIA

Quin és el paper del Feslloch i de la Gira en general al projecte d'Escola Valenciana?

Escola Valenciana va nàixer fa 23 anys amb el primer objectiu de reivindicar i crear un sistema educatiu en valencià. D'aquí el seu nom. En els darrers anys, l'entitat ha augmentat el seu camp d'acció, de l'escola a la normalització lingüística en tots els àmbits: social amb el Voluntariat pel Valencià, Audiovisual amb el Cinema a l'Escola o l'Inquiet, musical amb la Gira... Actualment Escola Valenciana - Federació d'Associacions per la Llengua és una entitat d'acció global, de normalització lingüística però també social i política. Concretant en el cas de la Gira es pretén augmentar l'oferta al públic juvenil del projecte més emblemàtic de l'entitat: Les Tribades d'Escoles en Valencià.

Com valoren les últimes edicions de la Gira pel que fa a públic i participació? Creus que està sent determinant per a l'expansió del sector de la música en valencià?

A Escola Valenciana ens adonarem fa tres anys que l'augment qualitatiu i quantitatiu dels músics i cantants en valencià requeria un circuit descentralitzat que oferís la possibilitat d'actuar de nord a sud del país, un circuit amb mitjans que donara visibilitat als nostres músics. L'acció comarcal d'Escola Valenciana oferiria un context idoni per a la creació d'un

festival itinerant de música en valencià, i ens vam posar a treballar. En aquest sentit la Gira ofereix la possibilitat d'expandir els punts d'actuació dels músics. De tota manera, crec que la Gira més que ser determinant per a l'expansió del sector ha possibilitat més visibilitat arreu del territori per als grups. Els veritables protagonistes de l'expansió de la música en valencià han estat els mateixos músics.

A nivell de dades, les xifres parlen per si mateixes: més de 20.000 assistents, 39 grups participants, 21 concerts, més de 100 hores de música en directe, 5.000 km recorreguts.

Canviant de qüestió, com encareu el futur i els vostres projectes tenint en compte la conjuntura econòmica i la política educativa i cultural de la Generalitat? Com influirà en la vostra activitat diària?

En el camp educatiu, l'Escola Valenciana compta amb el suport de més de 700 centres educatius i vora 2.000 docents. Tenim doncs la força per continuar exercint de grup de pressió, tant a nivell reivindicatiu com legal. En els darrers anys, l'entitat cívica ha multiplicat la seua capacitat de resposta i hui en dia estem donant servei de recolzament jurídic a pares i docents que veuen vulnerats els seus drets lingüístics. Hi ha vora 90.000 alumnes que deixen d'estudiar en valencià per manca d'oferta, a secundària un 40% del professorat no està capacitat per donar classes en valencià, s'està eliminant per part de

la Generalitat la gestió democràtica als centres. Escola Valenciana tindrà en el centre d'acció garantir els drets lingüístics a les escoles, i comptem amb un marc legal que tot i ser millorable estableix els drets a estudiar en la nostra llengua, i n'exigirem el seu compliment. A nivell més ampli, Escola Valenciana vol continuar sent una font d'il·lusió per tots aquells que malgrat la situació política pensen que hi ha possibilitats de canvi. Els polítics de progrés no han fet bé els seus deures, i d'alguna manera les entitats cíviques valencianes són les encarregades de fer visible que hi ha un sector de la societat valenciana que creu en el poble valencià, en la seua gent, la seua llengua i la seua cultura.

Quins són els reptes del futur per a la Gira?

El primer repte serà el de consolidar els avanços de l'edició d'enguany: tancar concerts a gairebé totes les comarques valencianes, potenciar la resta de concerts als territoris de parla comuna i professionalitzar els equips de treball del festival. Un dels aspectes destacats serà el d'oferir programació de la Gira a destacades festes valencianes, com ara les Fogueres o les Falles. Pensem que falta oferta de la nostra música en aquestes festivitats, i la prova la vam tenir amb el concert que vam celebrar a Fogueres enguany: 3.000 persones amb Obrint Pas i Aspencat al centre d'Alacant. Es tractava del primer gran concert de música en valencià a Fogueres i la primera vegada que Obrint Pas actuava a Alacant.

Treballarem per situar la Gira com un Festival de Música dels Països Catalans però també d'altres territoris. Volem potenciar els acords per poder dur els grups valencians a Galícia o el País Basc.

La ressenya de la quinzena: Preses de Franco

Dones i roges

Hèctor Serra ALDAIA

Franquisme i repressió formen un tàndem inseparable en la percepció històrica. Durant quaranta anys, i en totes les seues formes, el temor del càstig va planar indefugiblement entre una societat que va conèixer, com mai abans, índexs catastròfics d'exili, mort i presó. Fins ara, els estudis i les investigacions mampreses per il·lustrar l'abast d'aquesta repressió, s'han limitat a recollir les experiències penitenciàries a les presons d'homes. Poc o res s'ha dit de les garjoles femenines a casa nostra i de les biografies que s'han escrit en aquest sistema penitenciari basat en el catolicisme, l'escarment i l'expiació del pecat. L'exposició "Preses de Franco", que volta enguany per diverses capitals dels Països Catalans, rastreja fotografies, testimonis i documents amb l'objectiu de mostrar la vida de les captives franquistes a les galeres o presons de dones durant les primeres dècades de la dictadura feixista.

Les preses de Franco són dones i roges. Republicanes, antifeixistes o lluitadores, en definitiva, contra els valors autoritaris dels reaccionaris. En molts casos, també dones, mares, àvies o filles d'homes perseguits pels colpistes. La societat ultracervadora i patriarcal imposada pel franquisme fou contestada per una generació de dones, moltes d'elles amb una alta formació política, refractària davant el sotrac masclista que impregnà (i impregna) la vida d'aquells anys. Les diferències estructurals entre les presons masculines i femenines no escapen d'aquesta lògica misògina. El paper actiu de les monges en les galeres respon a una incessant tasca catequitzadora, així com la tardança en

l'aplicació dels primers tallers de treball reflecteixen la norma de gènere a seguir pels repressors. Una de les imatges més repetides en les vivències femenines entre barrots és la de la presència dels fills en la fortalesa. Les relacions amb ells havien de conjuguar-se amb els treballs interns per mantenir els familiars que estaven fora o amb el suport als empresonats barons en altres presons de l'Estat. Les prostitutes, a més a més, disposaven de presons exclusivament per a elles. Aquests retrats en blanc i negre sobten pel seu caràcter arcaic i retardatari.

Als Països Catalans, la croada contra la dona republicana tingué diversos focus penitenciaris importants. A València, la Presó Provincial de Dones i la Presó del Convent de Santa Clara. A Barcelona, la Presó Vella o la de les Corts. A les Illes, la presó palmesana de Can Sales. Totes elles, sumades a les de la resta de l'Estat espanyol, configuren escenaris de por i de tristesa, però també, com apunta aquesta exposició, bastions de resistència i organització política. Malgrat la violència

exercida pel règim franquista, moltes dones van seguir amb el seu compromís antifeixista dins de les presons. Aquestes actituds hostils enfront dels convencionalismes van portar algunes d'aquestes dones a unflar el ja profús nombre de morts que va deixar la dictadura. Siga com siga, aquest arxiu, que es pot contemplar a València fins el 5 d'octubre, té una importància cabdal per conèixer la història de les preses franquistes, desconeguda o inexistència fins ara en els estudis acadèmics sobre la repressió. Més enllà d'heroïsmes o homenatges, la mostra pretén cristallitzar en un reconeixement intergeneracional i en una justa tasca d'activació de la memòria històrica, sense la qual seria difícil imaginar-nos la significació del franquisme a escala global.

Fitxa tècnica

Exposició: Preses de Franco
Lloc: La Nau-Universitat de València
Fins el 5 d'octubre
Comissaris: Sergio Gálvez i Fernando Hernández

Agenda

>> El proper dissabte 26 de juliol l'actual local social de l'AP Octubre -Casal Independentista del Poblenou-, tancarà definitivament les seves portes. Per acomiadar l'actual local han organitzat una festa del dissabte 26 de juliol, a partir de les 21. No hi falteu.

>> El dissabte 26 hi haurà concert de Núcleo Terco, Camarada Kalashnikov i Adiktes a la barra. A la sala Seattle de Sabadell. Ho organitza: Mai Morirem Crew i Radikal Records

>> L'Ateneu Popular de Sitges, i la Brigada Catalana Venceremos, organitzen el proper dissabte 26 de juliol a partir de les 19h la projecció del film *Antes del 59* i un sopar popular per commemorar el 55 aniversari de l'atac al "Cuartel Moncada" de Santiago de Cuba.

>> El proper divendres 25 de juliol, l'Assemblea de Joves organitzarà una jornada entorn el conflicte polític que viu aquest poble de Sud Amèrica. Els actes començaran a les 19h amb una xerrada. A les 21h es servirà un tastet de menjar colombià i a les 22h hi haurà una actuació musical a càrrec del grup de Hip-Hop colombià "Renacientes".

>> El cap de setmana de l'1 al 3 d'agost, en el marc de les festes locals d'Alfés, l'Associació Cultural La Dalla ha organitzat una sèrie d'actes: el divendres, concert de Dijous Paella, El Belda i el Conjunt Badabadoc i Delighters; el dissabte, actuació castellera seguida d'una altra concert; i el diumenge, dinar popular i concert d'Ensaladilla So Insistent.

>> De l'1 al 3 també tindrà lloc l'Aplec dels Ports: l'aplec degà dels Països Catalans. Festa i reivindicació garantides!

Del 22 de juliol al 4 d'agost

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

Història

El ludisme als Països Catalans

Pau Tobar VALÈNCIA

El ludisme és una de les primeres manifestacions de la resistència popular a la industrialització. És un moviment contrari al maquinisme i consistia en la destrucció de la maquinària instal·lada en les incipients fàbriques europees. Deu el seu nom a un mític personatge anglès, l'existència del qual és incerta, anomenat Ned Ludd (possiblement Ned Ludlam). L'imaginari popular l'identificava amb un obrer de la vila d'Anstey -afores de Leicester- que destruï el 1779, no se sap si per accident o intencionadament, dues màquines de la cotonera local. Convertit en heroi popular, el seu nom apareixia en les reivindicacions d'accions anàlogues ocorregudes des del 1810 a Anglaterra.

Però, per què es destruïen els enginyers? Ocorre que en la transició cap al capitalisme industrial existia una xarxa de producció anomenada *putting-out system*. Era una pràctica desenvolupada extramurs per tal de fugir del control gremial sobre les elaboracions artesanes. Això donava l'oportunitat a alguns comerciants i intermediaris d'enriquir-se oferint un producte més econòmic més adaptat a la demanda. Però també suposava un ingrés complementari per a les cada vegada més malmes economies camperoles. La introducció de

les màquines i del treball en fàbrica trencava aquest esquema tradicional. Els artesans dels gremis s'empobrien en no poder competir amb el ritme de producció i amb els preus de les indústries. Alhora, la manufactura rural a domicili era cada vegada menys sol·licitada. En definitiva, es necessitaven menys mans i menys experiència, i per tant, augmentava la proletarització, l'atur, l'explotació i la davallada dels ingressos de bona part de les classes populars.

Als Països Catalans des de 1821

A tota Europa, la incipient mecanització del treball fabril, fou contestada amb les mateixes pràctiques. Als Països Catalans el ludisme fou precoç. S'inicià el 1821 amb accions antimquinistes a Vinaròs i Alcoi. En el cas de la capital de l'Alcoià, vora 1.200 camperols de tota la comarca, s'aplegaren a les portes de la vila i destruïren les teixidores i filadores instal·lades enllà les muralles. No aturaren la revolta fins que les autoritats locals els prometeren la destrucció de la maquinària existent a la ciutat. Tanmateix, es tractava d'un engany i als pocs dies l'exèrcit començà la repressió dels implicats. Successos anàlegs esdevenen dos anys després al municipi de Camprodon (el Ripollès), amb la destrucció de les filadores i cardadores de la fàbrica Lacot.

L'agost de 1835 i emmarcat el context de les

Bullangues, es produí a Barcelona l'incendi de la fàbrica de Bonaplata (primera que funcionava amb vapor) i també la de Vilaregut a Gràcia. La mateixa nit els avolotats havien assaltat el Palau Reial, executant al general Bassas -encarregat de la repressió dels bullanguers- i enderrocat l'estàtua de Ferran VII. L'any següent es produí un altre episodi antimquinista a Sabadell.

A l'Anoia l'esclat ludista es produí el març de 1848. Llavors s'incendià la gran -i encara no inaugurada- fàbrica tèxtil igualadina Vila, Subirats i companyia. Prop dels fets sembla que aparegué un escrit on hom podia llegir "Sóc mussol i vaig tot sol. Si no ho dic a ningú, ningú ho sabrà. Si el torneu a fer, el tornaré a cremar".

El ludisme és una resposta popular, primerenca i espontània, a la proletarització. Aviat la incipient classe obrera començà a organit-

zar-se de manera estable i a recórrer nous mètodes. Potser les lluites contra les màquines selfactines es poden considerar el punt d'inflexió donat que en elles es conviuen les pràctiques noves i antigues. En efecte, el març de 1854 començà la vaga contra les selfactines a Sants, durant el conflicte es produí la crema de diferents fàbriques. Un any després, a l'estiu, i davant la prohibició de les societats obres, es produí al Principat i amb èxit de seguiment, la primera vaga general de la història. S'inaugurava doncs, un nou cicle de lluites obreres molt més massiu i efectiu.

"No demanem justícia 'històrica', només justícia"

A. GINÉS I SÁNCHEZ VALÈNCIA

Té bona acollida el llibre? Ha tingut el ressò que esperàveu?

Sí, molta gent entén que és un document important per conèixer la repressió del franquisme a València. Ara, des del principi sabem que hi ha gent que no està interessada en què es parle d'aquest tema. Per açò, és clar que alguns mitjans ni han dit ni diran res sobre la nostra investigació. En qualsevol cas, no hi havia treballs d'aquest tipus, que investigaren la repressió a gran escala, i per açò suposem que a llarg termini molta gent arribarà a conèixer-lo.

En què consisteix exactament aquest treball?

Hem fet dues coses, un llibre i un documental. El llibre, bàsicament, és una còpia literal, una transcripció, del registre de soterraments del cementeri de València, entre l'1-4-1939, quan cau València, i el 31-12-1945. És el període de major repressió. Pensem que qualsevol persona que llegisca algunes parts del llibre entendreà perquè hem volgut reproduir-ho: gent que mor per causes que no són malalties, com "fractura de cràneo", "schok traumático" o "asfíxia por suspensión", la gran quantitat de xiquets i xiquetes que hi han, que ens permetten fer-nos una idea de les condicions de vida de la majoria, etc. A més a més, el llibre conté uns esquemes, els mapes interns, on podem apreciar la gran quantitat de gent que fou soterrada sense ser registrada, apuntada al registre. Ens podem preguntar: per què enterrar gent sense registrar-la? Sobretot en veure que es tracta de desenes de milers de persones.

D'altra banda, el documental consisteix, fonamentalment, en declaracions de familiars de persones afusellades, perquè pugam comprendre què va passar. També ixen al documental algunes declaracions de membres del Fòrum per la Memòria del País Valencià i de la nostra advocada, explica la lluita que hem tingut amb l'Ajuntament de València per evitar la destrucció de l'única fossa que queda sense destruir al cementeri, la fossa de la secció setena dreta.

Com s'organitzà la repressió franquista? Quines conclusions heu tret en relació amb aquest treball?

La repressió anà dirigida contra totes les persones que havien sigut membres o simpatitzants de qualsevol de les organitzacions del Front Popular. Emprisonaren a centenars de milers de persones, i amb el pas del temps, anaven executant a grups de gent, totes les setmanes o dies, d'una manera organitzada i jerarquitzada per tot l'Estat espan-

Úlarel Nerdéfel a la presentació del Terra //FOTO: L'ACCENT

Entrevista a Úlarel Nerdéfel, membre del Fòrum per la Memòria del País Valencià

El passat 11 de juny es presentà per primer cop el llibre *El genocidi franquista a València. Les fosses silenciades del cementiri*. El llibre i un documental homònim (encara no editat) són la materialització de la feina que durant els darrers anys ha realitzat el Fòrum. Amb motiu de la presentació al centre social Terra de València, parlem amb Úlarel sobre el llibre, el Fòrum i tot allò que envolta la cara més fosca del franquisme.

ENTREVISTA

yol. El nostre treball ens permet afegir a això les dimensions de la matança: com algunes persones deien ja als anys 40, centenars de milers de persones foren afusellades durant eixos anys. A més, amb l'anàlisi del registre, podem apreciar la fam i l'absència de medicines que patia la gran majoria de la població. Per fer-nos una idea, cal tenir present que la majoria de fosses comunes plenes de republicans i republicanes, no s'han obert fins ara. Per tant, açò és un xicotet pas en la investigació, i a cada poble, ciutat o nucli urbà, com a València, romanen fosses sense obrir ni investigar, fosses grans, amb milers de persones al seu interior.

Presons, fosses, camps de treball, camps de concentració... força tenebrós però no exclusiu a València. Què és el que us empeny a qualificar de genocidi el que succeí ací?

Doncs, d'una banda, que a nivell internacional es considera genocidi quan es mata a més del 10% de la població, i dels

90.000 habitants que vivien a València el 1939, més de 9.000, i probablement desenes de milers de persones foren executades. D'altra banda, el fet d'assassinat a centenars de milers de persones, a tot l'Estat espanyol, crec que es pot anomenar genocidi, no només a València; perquè guanyar la guerra era suficient per instaurar la dictadura, i empresonar als/les dirigents dels partits d'esquerra era suficient per neutralitzar a aquests partits, és a dir, no era necessari executar a centenars de milers de persones, ho feren perquè tenien l'objectiu, des de 1936, de crear una atmosfera de terror. Després han intentat amagar la matança, primer durant el franquisme i després amb el pacte del silenci d'aquesta monarquia constitucional. Per tant, considerem important donar a conèixer a la gent les matances sistemàtiques i les seues dimensions.

Voleu "rescatar de l'oblit les històries humanes" i exigiu "justícia històrica". Són aquests els fonaments d'allò

que coneixem com a memòria històrica?

No, no. Nosaltres no creiem que una cosa que encara hi han persones que la recorden, com és el cas de les execucions del franquisme, es puga anomenar "històrica". Per nosaltres, és memòria i prou. I quan parlem de justícia, igual. Nosaltres no demanem justícia "històrica", només històrica. Demanem justícia, és a dir, que es processe a tots els responsables de la matança, tant els que estan vius com els que estan morts, ja que els crims contra la humanitat, segons el dret internacional, mai prescriuen.

Per què li costa tant a la nostra societat recuperar aquest passat?

Per la por. Després d'assassinat a centenars de milers de persones, quasi tot el món tenia algun familiar o amic enterrat, i eixa és una por que dura molts anys. Hi ha gent que encara té por, i que no contem allò que saben. A més a més, amb el pacte d'impunitat i silenci que es feu al morir Franco, s'allarga trenta anys més el silenci.

Pel que fa a les fosses del cementiri de València, quina és la situació actual?

L'Ajuntament volia destruir la fossa de la secció setena dreta. Començaren a dur-se terra, el 2006, trencaren ossos i cadàvers. Presentàrem la denúncia, i la jutgessa paralitzà les obres. Al judici la sentència fou favorable a la nostra demanda: la fossa no es podia destruir. L'Ajuntament va recórrer, i el TSJ li ha donat la raó. Per açò, nosaltres hem recorregut al tribunal constitucional, i estem esperant a vore què diuen.

Quins altres projectes té el Fòrum per la Memòria?

Doncs difondre tot el que va passar, tant a la guerra com a la postguerra, com abans de la guerra, durant la república. Ens hem centrat en la repressió i concretament en l'investigació al cementeri, però allò que volem és donar a conèixer tot el que va passar durant eixa època.

Quina relació hi ha entre el Fòrum i la Comissió de la Veritat, recentment creada a València?

La comissió de la Veritat fou creada a principis de 2007, amb la col·laboració d'Acció Cultural del País Valencià. Tant nosaltres com Acció, estàvem darrere, recolzant. Però bàsicament, ha sigut una manera de fer pública la matança i de recolzar l'investigació, sobretot davant de la possibilitat de destrucció de l'única fossa que queda sense destruir.

LA REMATADA

Sobrevisca Barcelona!

MARC GARCIA BARCELONA

L'Ajuntament del Cap i Casal del país, torna a l'atac. Ara en forma de campanya d'autobombo, per recordar-nos a aquells que patim la gran ciutat, que hem d'estar contents de viure-hi, posar-hi una rialla a la cara i no queixar-se, perquè en el fons, com diria en Jan... "No estamostan mal!".

La realitat però, més enllà de milers d'euros llençats en publicitat en banderoles, falques de ràdio, anuncis a premsa i televisió, i els respectius estudis d'imatge i mercat, hi ha una Barcelona que malviu, s'hipoteca, pateix assetjament immobiliari, les ordenances del civisme contra la dissidència i la pobresa, el déficit en transport col·lectiu, serveis socials, educació pública -bressol inclosa-, espais socials de relació, i un llarg etcètera de mancances que no poden tapar ni els somriures dels més bocasses de l'Ajuntament.

Tot i això, hi ha una altra ciutat, aquella que sobreviu als seus gestors, promotors, publicistes i executius de multinacional amb parada de taxi entre la fira i l'aeroport, Dry Martini i lotja al Camp Nou. La ciutat de la seva gent, on hi va néixer i la que hi porta quatre dies, la que comença a treballar abans que el metro enfilii vies, de la gent que entén l'oci més enllà del Port Olímpic, els barets del Born i la carpa Movistar, dels que combaten l'especulació i la precarietat, dels que gestionen els seus espais per a projectes no mercantils, de les miluristes afortunades de ser-ho, i l'amalgama de barris on nouvinguts, vells estants, vídues pensionistes i busca vides, comparteixen el carrer amb turistes de creuer despistats i policies municipals disfressats de robocop més pendents de perseguir mantes de DVD que no pas de regular la ciutat i millorar el servei públic, obrir expedients per manca de seguretat laboral o per assetjament immobiliari.

En definitiva, ens tornem a vendre fum, amb rialles falses i diner públic, en una ciutat gris a les parets i colors a places i carrers, on els crims contra l'especulació no poden ser callats pel silenci de les normatives; ni la precarietat es pot fer desaparèixer com les pintades; i els indigents com l'energia, no es destrueixen, sinó que es transformen, ara al Macba, ara a la plaça Catalunya, i demà a les barriades.

Malgrat tot, molts de nosaltres seguim orgullosos de néixer on ho varem fer i viure on vivim -barriotes-, malgrat tot, sobrevivim a Barcelona.

EL MÉS QUE ROCK Benifairó divendres 1 d'agost
 més info: www.mesquerock.com

BETAGARRI DISIDENCIA
HABEAS CORPUS DESGAVELL SAK DE GATS

PARTISANO
 València